

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

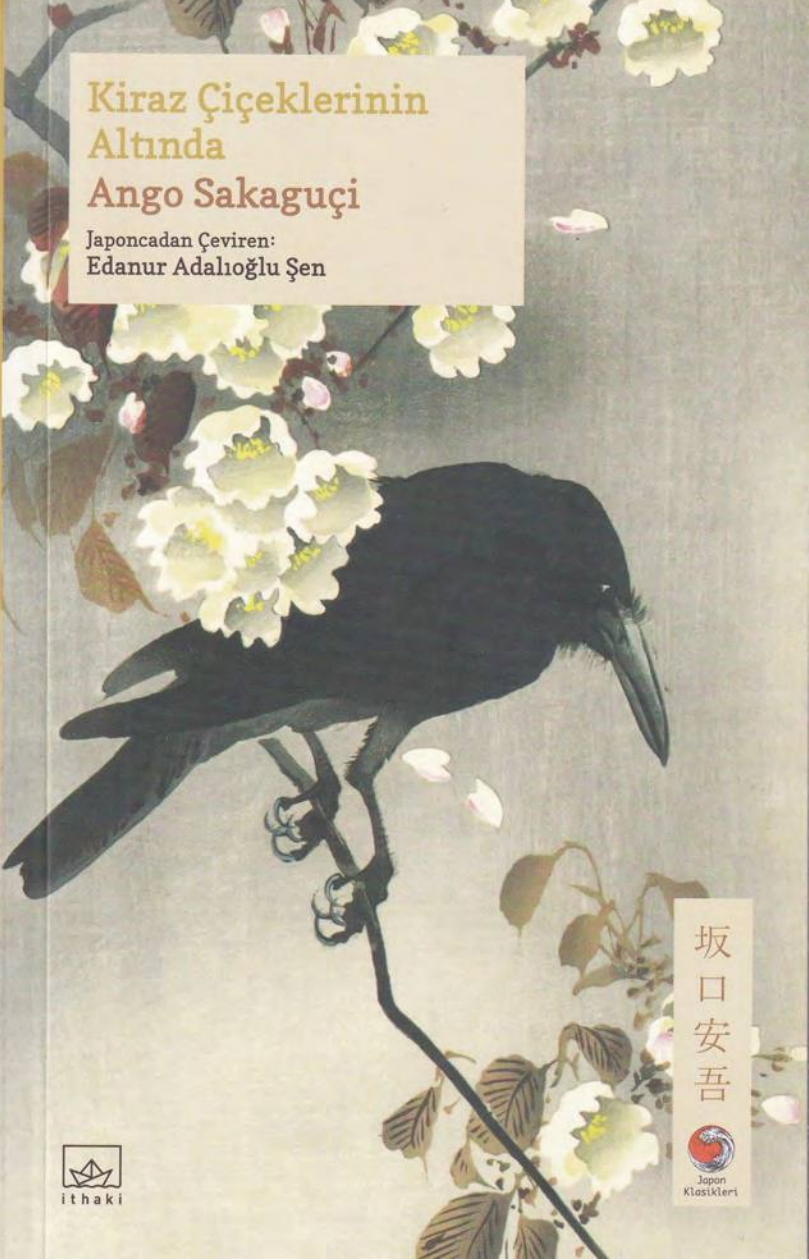
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kiraz Çiçeklerinin Altında

Ango Sakaguçi

Japoncadan Çeviren:
Edanur Adalıoğlu Şen

坂口安吾

Japon
Klasikleri

Ango Sakaguçi (D. 20 Ekim 1906 – Ö. 17 Şubat 1955)

Gerçek adı Heigo Sakaguçi olan Ango Sakagçi Nigata'da doğdu. 13 çocuğun 12'ncisiydi. Doğduğunda Japonya sürekli savaş hâlindeydi ve büyürken Sakaguçi de bundan etkilendi. Babası *Niigata Şimbun* gazetesinin yöneticisiydi. Ango 16 yaşında yazar olmaya karar verdi. Okuldan kaçarken kendisini yakalayan öğretmenine vurduktan sonra 17 yaşında Tokyo'ya taşındı. Babası ertesi yıl beyin kanserinden öldü ve ailesini büyük bir borç içinde bıraktı. Ango 20 yaşında bir yıl boyunca öğretmenlik yaptı. Budizm'le ciddi bir şekilde ilgilenmeye başladı ve Hint felsefesi okumak için Toyo Üniversitesi'ne giderek 25 yaşında mezun oldu. Mezun olduktan sonra çeşitli eserler yazmaya başladı ve Şiniçi Makino gibi yazarlardan övgüler aldı. Japonya'nın İkinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgisinden hemen sonraki yıllarda yükselen ve ülkenin amaçsızlığı ile kimlik bunalımını dile getiren bir grup aykırı yazarı tanımlayan "Buraiha"nın Osamu Dazai'yle birlikte en önemli temsilcisi olarak kabul edildi. 1955 yılında Kiryu, Gunma'da 48 yaşında beyin anevrizmasından hayatını kaybetti.

İ t h a k i

Kiraz Çiçeklerinin Altında
Anjo Sakaguçi
Orijinal Adı: 桜の森の満開の下

İthaki Yayınları - 2484
Japon Klasikleri - 32

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Ömer Ezer*
Yayıma Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzeltili: *Güliden Zuhul Beleşoğlu*
Kapak İllüstrasyonu: *Koson Ohara*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ağustos 2023, İstanbul
ISBN: 978-605-265-227-5
Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Edanur Adaloğlu Şen, 2023
© İthaki, 2023

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayin grubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

ANGO SAKAGUÇI

KIRAZ ÇİÇEKLERİNİN ALTINDA

Japoncadan Çeviren
Edanur Adalıoğlu Şen

İÇİNDEKİLER

Kiraz Çiçeklerinin Altında	7
Aptal.....	38

KIRAZ ÇİÇEKLERİNİN ALTINDA

Kiraz çiçekleri açtı mı etrafı bahar manzarası, insanları da bir neşe bulutu kaplar. Ağızlarından alkolü eksik etmeyen insanlar, dango yiyerek çiçeklerin altında yürür, manzaranın tadını çıkarırlar. Lakin özünde tüm bunlar bir aldatmacadır. Neden mi aldatmaca diyorum? Cevap belli: Kiraz çiçeklerinin altında toplaşan insanlar manzaranın tadını çıkarırken sarhoş oluverir; etrafa kusar ve birbirleriyle kavga ederken bulurlar kendilerini. Bu toplanmacalar Edo Dönemi'nde başlamıştı zaten. Evvel zaman önce –çokça eski zamanlardan bahsediyorum– insanlar kiraz çiçeklerinden korkardı, manzaraymış çiçekmiş kimsenin aklına dahi gelmezdi. Şimdilerde kiraz çiçekleri düşünüldüğünde akla ilk gelen, altında insanların toplandığı, sarhoş olup birbirlerine girdikleri pek canlı, pek neşeli vakitler olabilir... Ama o ağaçların altından insanları çıkarınca geriye nasıl ürkütücü, nasıl korkutucu bir manzara kalıyor bir bilerseniz! Noh oyununun tekinde de benzeri bir durum işlenmiştir: Çaresiz bir anne kaçırılan biricik çocuğunu aramak için bir oraya bir buraya koşturur, her yeri delice bir telaşla arar. Ararken bir kiraz

çiçeği ağacının gölgesinde çocuğunun hayaletini görür ve o an aklını kaçıarak ağaçların arasında can verir (bu kısmı ben biraz abarttım). Bu hikâyeden de anlayacağınız gibi, kiraz çiçeklerinin altındaki alanı dolduran insanlar olmayınca geriye kalan yalnızca insanın içini ürperten bir manzaradır.

Geçmişte yolu Suzuka Geçidi'ne düşen gezginler, kiraz çiçeği ağaçlarıyla dolu geçitten geçerlerdi. Kiraz çiçeklerinin henüz açmadığı mevsimlerde her şey yolundaydı. Fakat ağaçlar çiçek verdi mi gezginler tuhaflaşmaya başladılar. Bir an önce kiraz ağaçlarının altından kaçmak, güzelim yeşil ağaçların veya kurumuş ağaçların olduğu alanlara geçmek için telaşla koşuştururlardı. Geçitten tek başına geçen gezginler kolayca geçit boyu koşuşturup normal ağaçların altına vararak rahatlayabilirdi. Fakat aynı anda iki kişi geçmeyedursun, o zaman büyük sıkıntıydı işte. İki kişinin aynı hızda koşması mümkün olmayacağından illa biri arkada kalır, kendisini geride bırakıp koşmaya devam eden arkadaşının arkasından beklemesi için bağırırdı. Suzuka Geçidi'ni çevreleyen kiraz çiçeği ağaçlarının altından geçen gezginlerin arası ne kadar iyi olursa olsun, geçidi geçtikten sonra birbirilerinden nefret etmeye başlar, arkada kalan gezgin öndeki arkadaşına bir daha güvenemez hâle gelirdi. Dostuyla arasını bozmak istemeyen gezginler de böylece Suzuka Geçidi'nden kaçınmaya başladılar. Sırf o geçidin altından geçmemek için kiraz ağaçlarıyla dolu yol geride kalana dek dolaşa dolaşa dağlık yoldan yürürlerdi.

Yıllar böyle geldi geçti... Derken bir gün geçidin olduğu dağda haydudun teki yaşamaya başladı. Gaddar, acımasız bir adamdı. Dağlık yoldan geçen gezginlerin üzerine çullanır, donlarına kadar her şeylerini alır, hatta canı isterse

onları oracıkta öldürürdü. Fakat bu cani adam bile kiraz çiçeklerinin lanetinden kaçamamış ve kiraz ağacı ormanına girdikten sonra korkudan kafayı yemeye başlamıştı. Korkusuna yenik düşen haydut, çiçeklerden nefret eder hâle gelmiş, kiraz çiçeklerini düşündükçe huzursuzluktan midesi bulanır olmuştu. En ufak esinti dahi olmadığı zaman bile geçitte rüzgârın uğultusunu duyduğuna emindi. Fakat gerçek şuydu ki ne rüzgâr vardı ne de sesi. Yalnızca soğuk bir korku dalgasıyla sarmalanmış vücudu vardı, kendi nefes sesi dışında çıt yoktu geçitte. Geçidin verdiği korkuyla ömründen bir parçayı yitiriyor, kiraz çiçeği yapraklarının yavaş yavaş düşüşü misali ıstırap çekiyordu. Ne zaman buraya işi düşse gözlerini sımsıkı kapatıp avazı çıktığı kadar bağırarak koşup geçmek istiyordu. Elbette bu mümkün değildi, öyle yapsa etraftaki kiraz ağaçlarına çarpardı sadece... Bu çaresizliği onu daha da delirtiyordu.

Halbuki epey vurdumduymaz bir adamdı bu haydut, yaptıklarından herhangi bir pişmanlık duymayan, bunları sorgulamayan biriydi. Geçitte yaşadığı bu tuhaflıklara kendisi de epey şaşırıyordu. Yine de, “Eh, yapacak bir şey yok. Gelecek yıl kiraz çiçekleri açtığında anlarınız neyin ne siymiş...” diye düşünüp geçti. O yıl bunun gibi mevzulara vakit harcayacak hâli yoktu. Kiraz çiçekleri gelecek yıl tekrar açtığında üstüne detaylıca düşünecekti. Her yıl böyle düşünüp geçiştirirdi, erteleye erteleye on yıl olmuştu. Bu olayların yaşandığı yıl da yine, “Aman, seneye düşünüyoruz,” diyerek ertelemiş, bu tuhaf durumu incelemek için bir sene daha beklemeye karar vermişti. Elbette o ertelediği yıl da sonuna varmış ve kiraz çiçeği mevsimi gelip çatmıştı.

Haydut kiraz çiçekleriyle olan münasebetini böyle böyle

ertelerken hayatına başka başka kadınlar girmiş, hayatını paylaştığı insan sayısı birden yediye çıkmıştı. Diğer yedi karısıyla nasıl tanıştıysa sekizinciyle de aynı şekilde tanışmıştı: Her zaman yankesicilik yaptığı dağlık geçitte gördüğü adamın tekini soyup soğana çevirip üstüne bir de karısını almıştı. Hiçbir şeyi kalmayan adamı ise öldürmüştü.

Kadının kocasını öldürdükten sonra bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Her zamanki düzenden farklı olan bir şeyler vardı; neydi bu, bir türlü anlayamamıştı ama bir tuhaflık vardı işte... Yine de böyle şeylerin üstüne pek düşmeyen biri olduğu için bu tuhaflığı da çabucak unutuvermişti.

Başlangıçta adamı öldürmek gibi bir niyeti yoktu haydudun. Tüm eşyalarını alıp kışına tekmeyi basacak ve oradan toz olmasını tembihleyecekti. Fakat yanındaki kadının güzelliğini görünce fikrini değiştirmiş, adamı bıçaklayıp öldürmeye karar vermişti. Ani bir kararlılıkla adamı öldürünce haydut bile yaptığına afallayıp kalmıştı. Adamın karısı da kocasının bir eşkiya tarafından öldürülmeyeceğini düşünüyor olmalıydı; şaşkınlıktan yere çökmüş, hayduta boş boş bakıyordu.

Haydut, “Bugünden itibaren benim karım olacaksın,” dediğinde de yalnızca başıyla onaylamakla yetinmişti. Kadının elinden tutup yanı sıra götürmeye başladığında kadın, “Yürüyemiyorum, beni taşı lütfen,” dedi ona. Haydut, “Peki, peki,” diyerek kadını sırtına aldı ve yavaşça yürümeye başladı. Bir süre böyle yürüdükten sonra karşılına dik bir yokuş çıkınca haydut, “Böyle tırmanmak tehlikeli olur. Artık inip kendin yürüyebilirsin,” dedi. Fakat kadın, adama sımsıkı sarılıp, “Hayır, inmek istemiyorum,” diye inatlaştı.

“Senin gibi bir dağ adamına bile zor geliyorsa ben nasıl tırmanayım? Biraz düşün be!” dedi.

Haydut, “Neyse tamam, öyle olsun,” diyerek pes etti. Kadını zorlansa da yorulsa da taşıyacaktı, başka çare yoktu. “Ama önce birkaç dakikalığına in. Yanlış anlama sakın. Yorulduğumdan, dinlenmek istediğimden falan değil, böyle şeylerle yorulmayacak kadar güçlü bir adamım ben. Ama kafamın arkasında gözüm yok ya, seni sırtıma aldığımдан beri güzel suratını göremiyor, sinirleniyorum. Azıcık iniver de o şirin suratını bir göreyim,” dedi.

Kadın, “Hayır, hayır, istemiyorum!” diye tekrar yakınmaya başladı ve arkadan haydudun boğazına sımsıkı sarıldı. “Çok ıssız bir yer burası, bir saniye bile durmak istemiyorum burada! Bir dakika bile oyalanmadan çabucak evine götür beni. Acele etmezsen karın falan olmam bak. Beni böyle ıssız yerlerde bırakacak olursan dilimi ısırır, hemen-cekik ölüveririm, görürsün!” dedi.

“Tamam, tamam. Anladım. Ne istersen iste benden, yaparım.”

Haydut güzeller güzeli yeni karısıyla nasıl da mutlu bir hayat yaşayacağını hayal ediyor, ettikçe mutluluktan eriyecek gibi hissediyordu. Omuzlarını esnetti, duruşunu düzeltti ve etraftaki dağları sırayla kadına göstermeye başladı. Önlerindeki dağı, arkalarında kalan dağı, sağdakini, soldakini, her birini birer birer gösterdi. “Burada gördüğün dağların hepsi benim,” diye böbürlenmeye başlamıştı ama kadın pek oralı olmadı. Haydudun morali bozulmuştu. Tekrar denedi. “Anladın, değil mi? Burada tüm dağlar, tüm ağaçlar, tüm vadiler, hatta o vadilerin üstündeki bulutlar bile, hepsi benim. Bana ait hepsi.”

“Hadi artık yürüsene sen. Böyle her yeri kayalık dolu bir bayırın dibinde biraz daha durmak istemiyorum çünkü.”

“Peki, peki. Eve varalım da sana ziyafet çektireyim.”

“Ama sen hâlâ hızlanmıyorsun ki! Koşar mısın lütfen?”

“Tek başına bile koşarak çıkılmaz bu bayır. Koşmak için fazla dik.”

“Sen de bu cüssene rağmen amma zayıf çıktın ha! Yazık bana, işe yaramaz bir adamla evli, talihsiz gelinin teki olacağım ben! Vah bana, vahlar bana. Kime, neye güvenip yaşayacağım ben?”

“Saçmalama be! Şu kadarcık yokuş beni durdurur mu?!”

“Ah, ah, çok yazık. Hemencecik yoruldu işte.”

“Saçmalama. Şuradaki dik yokuşu bir geçeyim, sonra atların bile yetişemeyeceği kadar hızlı koşacağım.”

“Şimdiden nefes nefese kalmışsın ama. Suratının da beti benzi atmış, baksana.”

“Yolun başında herkeste olur böyle şeyler. Azıcık ısınıp hızımı bulayım, şaşacaksın hızıma.”

Her ne kadar kibirli konuşsa da esasen haydut epey yorulmuştu. Vücudunun her zerresi ayrı ağrıyordu. Evinin önüne geldiğinde hiçbir şey yapmaya mecali kalmamıştı. Gözleri bulanık görmeye, kulakları çınlamaya başlamış, sızlanacak sesi dahi çıkmamaya başlamıştı. Haydudun yedi karısı da evden çıkıp kocalarına yardım etmeye geldi. Haydut ise geriye kalan tüm gücünü kullanarak sırtındaki kadını yere indirdi.

Yedi kadının yedisi de daha önce görmedikleri bu kadının güzelliği karşısında gözlerinin kamaştığını hissetti. Kadın ise karşısında duran bu yedi kadının ne kadar kirli olduklarını görüp şaşırmıştı. Eşlerin arasında eskiden epey

güzel olan kadınlar da vardı elbette fakat zamanla o güzelliklerinden eser kalmamıştı. Yeni gelen kadın huzursuzlanmaya başladı, haydudun arkasından yanaşarak ona, “Bu dağ kaçkınları da kim böyle?” diye sordu.

“Bunlar benim eski karılarım,” diyerek bir bahane uydurdu haydut. “Eski” derse gelecek yanıtın daha olumlu olacağını düşünüyordu. Fakat bu cevap kadını tatmin etmemişti.

“Demek bunlar senin karıların...”

“Eh, yani, evet. Daha önce hiç senin kadar güzel birini bulamamıştım ki.”

“Şuradaki kadını öldür öyleyse!” diye bağırdı yeni gelen kadın, eşlerin arasından suratı en güzel olanı işaret ederek.

“Ama şimdi... Onu öldürmeye neden gerek duyalım ki? Hizmetçilerinden biri olduğunu düşünsen yetmez mi?”

“Sen benim kocamı öldürdün, kendi karılarından birine gelince öldüremem mi diyorsun? Bu hâlde beni karın yapabileceğini mi sanıyorsun sen?”

Haydut sımsıkı kapalı dudaklarının arasından yakınmaya benzer bir ses çıkardı. Ardından karısının üstüne atlayıp kadını oracıkta bıçakladı. Fakat her şey bununla bitmedi. Adam daha soluğunu düzene sokamamışken kadın, “Bak, şuradaki kadın. Bu defa da şu kadını öldür, şunu işte!” diye sesleniyordu.

Haydut bir an tereddüt etse de diğer kadının üzerine koşturdu ve katanasını kadının boğazına sapladı. Zavallı kadının kafası yerde yuvarlanırken yeni gelen kadının ipek gibi yumuşacık sesi tekrar duyuldu, cilveli bir şekilde bir sonraki kadını işaret etti.

“Şimdi de bu kadını öldür.”

İşaret ettiği kadın elleriyle yüzünü kapatıp çığlık atmaya başladı. Haydut ise katanasını çığlığın geldiği yere doğrultup tüm hızıyla koşmaya başladı. Kalan diğer kadınlar da bir anda etrafta koşuşturmaya başladılar.

“Bir tanesini bile kaçırma sakın. Yoksa karın olmam. Bak, şuradaki çalılığın orada bir tane var. Arkandan da biri kaçıyor!”

Haydut, kanla kaplı katanasını eline alıp dağdaki koruluğun içine koşturdu. Yalnızca bir kadın kaçmamış, yere yığılıp kalmıştı. Bu kadın eşlerin arasından en çirkin olanıydı. Bir sakatlığı var gibi gözücüyordu. Haydut diğer tüm kadınları öldürüp geldikten sonra kalan kadını öldürmek için kılıcını kaldırdı.

“Boş ver, bu kadın kalabilir. Hizmetçim olarak kullanabiliriz bunu.”

“İşe başlamışken öldüreyim gitsin bari.”

“Yahu saçmalama! Bu kadını öldürme, kalsın diyorum işte!”

“Peki, tamam öyleyse.”

Haydut kanla kaplı kılıcını bir kenara atıp yere çömeldi. O kadar yorulmuştu ki gözleri kararmaya başlamıştı, yere kök salmış gibi hareket etmekte zorlanıyordu. Etrafındaki sessizlik dikkatini çekmişti. Ani bir korku tüm vücudunu sardı, hızlıca arkasını döndüğünde yeni eşinin kasvetli bakışlarıyla karşılaştı. Bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu. Karşısındaki kadının güzelliği onu yine mest etmişti, gözlerini kadından ayıramadı, ruhu bile tutulmuş gibi hissediyordu. Fakat adam yine de huzursuzdu. Bu hissettiği nasıl bir huzursuzluktu, niye huzursuzdu, kendisini bu hâle getiren neydi, bir türlü anlamıyordu. Kadının güzelliği öyle

etkilemişti ki kendisini, göğsünü sıkıştıran bu huzursuzluk duygusunu yok sayabiliyordu.

Bu hissi daha önce de deneyimlemişti. Buna benzer bir olay daha önce de yaşanmış olmalı, diye düşündü. Tabii ya, yaşanmıştı. Birden hatırladı her şeyi.

Kiraz çiçeği ağaçlığının altındaydı. Çiçeklerin altından geçtiği zamana benziyordu bu yaşadıkları. Neresi benziyordu, hangi açıdan benzerdi, nasıl bir çağrışım yapmıştı, tam anlamadı. Ama bugün yaşananlar ile o zaman yaşadıkları bir şekilde benziyordu, buna emindi. Zaten haydut olayları öyle detaylıca düşünen biri değildi, gerektiği kadarını anladıktan sonra kalanını kafaya takmazdı. Bir şeylerin benzer olduğunu hatırlaması yeterliydi.

Uzun süren kış bitmişti. Dağların eteklerinde ve vadilerdeki oyuklarda kar birikintileri hâlâ erimemişti. Sonunda çiçeklerin mevsimi ilkbaharın izleri kendini göstermeye başlamıştı.

Bu yıl kiraz çiçekleri tekrar açtığında yapacağım, diye düşündü. Çiçeklerin altına adımını ilk attığında çok kötü olmamıştı. Böyle böyle düşünerek yeni çiçek açmış ağaçların altında yürümeye karar verdi. Fakat atacağı her adımda daha da sersemleyecekti. Önü, arkası, sağı, solu, nereye bakarsa baksın her yer kiraz çiçekleriyle dolacak, çiçekler etrafını kaplayacaktı. Koruluğun ortasına yaklaştıkça şiddetli bir korku tüm bedenini sarmaya başlayacaktı. Olsun, bu sene yapacaktı. Kiraz çiçekleriyle dolu koruluğun tam ortasında hiç hareket etmeden oturacak, çevresini izleyecekti. Karar vermişti. “Karımı da alıp gideyim bu sene,” diye düşündü. Kadının suratına hafif bir bakış atar atmaz kalbi çarpmaya başladı, hemencecik gözlerini ayırdı. Sonra aklına

aniden tuhaf bir düşünce geldi. Sebebini bilmiyordu fakat bu kadına içinden geçenleri belli etmemeliydi.

Kadın tam bir müşkülpesentti. Kendisine nasıl bir ziyafet hazırlanırsa hazırlansın illa eleştirecek bir yönünü bulurdu. Haydut, kuş veya geyik avlamak için dağ dağ gezer, koşuşturur dururdu. Yaban domuzu ve ayı bile avlamıştı. Sakat hizmetli de tüm gün orman boyunca gezip yeni kadın için tomurcuk ve filiz toplardı. Fakat kadın bir kez bile memnun olmamıştı.

“Sen şimdi bunları her gün yememi mi söylüyorsun bana?”

“Ee, yani, sana özel ziyafet hazırlatıyoruz burada. Sen buraya gelmeden önce bu sofrayı on günde bir anca kura-biliyorduk.”

“Sen dağ adamının tekisin, bunlar sana leziz geliyordur elbet. Benim boğazımdan geçmiyor ki böyle şeyler. Burası çok ıssız. Gece boyunca duyduğum tek ses etraftaki baykuşların sesi. En azından şehirde yediğim yemekler kadar lezzetli bir şeyler bul benim için, olmaz mı? Şehirdeki yemekler nasıl mı? Şehirde büyümüş benim için burası ne kadar acı verici anlayamazsın. Şehir hayatını elimden aldın, yerine verdiğin şeye bak! Kargaların gaklamaları ve baykuşların uğultuları dışında bir şey yok burada. Hiç utanmıyor, caniliğinden pişmanlık duymuyor gibisin üstelik.”

Kadının yakınmaları haydut için pek bir anlam ifade etmiyordu Şehir havası nedir bilmezdi ki. Dolayısıyla kadının ne istediğini anlayamamıştı bile. Dağdaki hayatın, bu mutlu yaşamın neyi eksikti? Bir türlü anlayamıyordu. Kadının yakınmalarında bahsettiği şehir havasını da yalnızlığı da

anlamadığı için ona nasıl yaklaşacağını bilemiyordu. İçinde bulunduğu durum gittikçe sinirini bozmaya başlamıştı.

Şimdiye kadar sayısını hatırlayamayacağı kadar fazla şehirliyi öldürmüştü. Şehirden gelen gezginlerde para boldu, üzerlerinde lüks eşyalar taşırlardı. Genelde kolay lokma olsalar da bazen çantalarının içinden çıkan eşyalar hayal kırıklığına uğratabilecek derecede sıkıcı şeyler olurdu. Böyle durumlarda, “Peh, sözde şehirli seni! Köylülerden farkınız yok!” diye arkalarından söverdi. Haydudun şehir hakkındaki bilgisi bu kadardı. Pahalı eşyaları olan şehirli vardı ve bu kişilerin eşyalarını yağmalardı. Şehir denen yer nasıl bir yerdir, bunu düşünme gereği duymazdı hiç.

Kadın için tarağı, tokaları ve allığı çok önemliydi. Haydut çamurlu veya kanlı elleriyle kimonosuna dokunmayadursun, cingar çıkarırdı. Kimonosu canından bir parçaymış da onu korumak göreviymiş gibi sıkıca kimonosuna yapıştırdı kadın. Etrafının tertemiz olmasını ve evin çekip çevrilmesini emrederdi. Kısa kollu, ince kuşaklı bir kimono yetmezdi, birkaç çeşit kimonosu ve kuşağı olmalıydı. Kuşaklarını da pek tuhaf bağlardı, illa bir tarafı aşağı sallanacak şekilde düğümlerdi ucunu. Her şey kusursuz görünene dek çeşitli süsleri üzerine takıp takıştırırdı. Haydut, kadını izler ve derin bir iç çekerti. Anlamıştı artık. Güzellik denen şey böyle ortaya çıkıyordu. Ve bu güzelliğe doymuştu, bundan hiç şüphesi yoktu. Tek başına bir anlamı olmayan tuhaf parçaları bir araya getirilip bir bütün oluşturunca işte. Fakat parçalar bu bütünden birer birer ayrılınca yine anlamsız ve önemsiz olmaya geri dönüyorlardı. Güzelliğin böyle sihirli bir kavram olduğunu aklı yettiğinde anlamıştı.

Haydut dağdaki ağaçları kesip kadının emrettiği parçaları yapardı. Kadının emrettiği şeyler neydi, ne için kullanılırdı, parçaları yaparken bir türlü anlamazdı. Bir defasında emrettiği parçalardan biri bir çeşit sandalye, diğeri ise kol dayanağı olmuştu. Hava güzel olduğunda kadın bu sandalyeyi dışarı çıkarmasını ister, güneşin veya bir ağaç gölgesinin altında gözlerini kapatıp dinlenirdi. Odanın içinde ise kol dayanağına yaslanır, düşüncelere dalıp giderdi. Kendisini izleyen haydut için oldukça garip bir görüntüydü bu. Kadın düşüncelere daldığında daha bir çekici, daha bir büyüleyici gelirdi ona. Gerçekten de sihirli bir şeyler vardı onda. Bu büyüleyici manzarayı gerçekleştirirmede kendisinin de yardımı olsa da ortaya çıkan sonuç her defasında onu şaşkına döndürüyor, hayran bırakıyordu.

Sakat kadın, her sabah hanımının uzun, siyah saçlarını tarardı. Saçını ıslatmak için kullandığı suyu haydut, uzaklardaki bir vadi pınarından getirirdi. Kadının rahatı uğruna bu denli uğraşması haydutu bile şaşırtıyordu. Adam bu büyüünün bir parçası olmak için can can atıyor, taranmış siyah saçlarında parmaklarını gezdirmek istiyordu. Fakat kadın, “Hayır, o ellerle olmaz,” diye adamı azarlayıp ellerini kenara savuşturdu bir keresinde. Adam azarlanınca çocuk gibi ellerini kendine çekip utandı. Saç ipeksi hâle gelene dek taranıp toplanınca kadının suratı ortaya çıkmıştı. Haydut da gerçekleştiremediği hayalini izlemekle yetindi.

Haydut desenli tarakları ve işlemeli tokaları elinde döndürürken, “Böyle mi olacak yani?” diye mırıldandı. Bütün bunlar vaktinde anlam veremediği, önemsiz gördüğü eşyalardı. Hâlâ da bu tür süslerin anlamını, eşyaların arasında uyumu ve ilişkiyi anladığı söylenemezdi. Fakat büyü denin-

ce işler farklıydı, onu anlıyordu. Etraftaki her şeye can veren şey büyüdü. Var olan her şeyin kendince bir ruhu vardı.

“Oynamasana! Neden her gün oynayıyorsun ki şunlarla?”

“Gerçekten ne tuhaf...”

“Tuhaf olan neymiş?”

“Bir şey değil,” diye yanıtladı adam. Şaşırtıcı bir şeyler bulmuştu ama henüz ne olduğundan emin değildi.

Böylece haydut şehirden korkmaya başlamıştı. Elbette gerçek anlamda bir korku değildi bu. Her konuda fikri olan, ukala bir adamın henüz anlamadığı şeylere karşı duyduğu utançla karışık huzursuzluktan daha çok. Kadının şehirden bahsettiği her konuşmada kalbi huzursuzlukla çırpınıyordu. Gözüyle görebildiği hiçbir şeyden korkmayan haydut için bu korku da huzursuzluk da tamamen yeni hislerdi. Böylece şehre beslediği tek his kine dönüştü.

Şehirden gelen yüzlerce gezgine saldırmışlığı vardı, bu gezginlerden bir tanesi bile kendisiyle boy ölçüşememişti sonuçta. Bunları düşününce memnun oldu. Bütün geçmişini düşününce, ihanete veya zarara uğramaktan korkması için hiçbir neden yoktu. Ne kadar güçlü olduğunu fark etmek her zaman gururlandırırды kendisini. Kendi gücü ile kadının güzelliğini kıyasladı. Güç konusunda kendine olan güvenini sarsabilecek, onu biraz zorlayabilecek tek canlı yaban domuzuydu. Ama yaban domuzu bile öyle çok korkulacak bir rakip değildi, o konuda içi rahatı.

“Şehirde dişleri vahşi hayvanlar gibi sivri ve keskin insanlar var mı?”

“Okçu samuraylar var şehirde.”

“Heh! Ben oklarımla ta şuradaki vadide yaşayan bir yav-

ru serçeyi bile vurabilirim. Eminim ki şehirde kılıcımın kesmeyeceği bir insan bile yoktur!”

“Ama samurayların zırhları da var.”

“O zırh dediğin şey kılıcımı kırar mı?”

“Kırar tabii ya.”

“Ben karşıma ayı da çıksa domuz da çıksa yere serecek güçteyim yalnız.”

“Dediğin kadar güçlü bir adamsan beni şehire götür. Gücünü kullanarak şehirdeki lüks eşyalarla kuşat etrafımı. İsteddiğim her şeyi al bana. Hiç tatmadığım zevkleri yaşamamı sağlarsan o zaman gerçekten güçlü bir adamsın demektir.”

“Yaparım tabii ya, ondan kolay ne var?”

Böylece adam şehre gitmeyi kafasına koydu. Üç gün üç gece bile olmadan şehirde ne var ne yoksa kadına sunacaktı: taraklar, tokalar, süsler, kimonolar, alıklılar... Her türlü eşyayla kadını süsleyecekti. Yapabileceğinden emindi. Yine de aklına takılan bir şey vardı, şehirle hiçbir alakası yoktu bunun.

Kiraz çiçeği ağaçlarıyla dolu ormandı haydudun aklına takılan şey.

İki üç gün içinde çiçekler açacaktı. Bu yıl kararlıydı. Kiraz çiçeklerinin altında, hiç hareket etmeden oturabileceğini gösterecekti. Her gün gizlice kiraz çiçeği ormanına gidip tomurcukların durumunu kontrol etti. Acele edip onu şehre götürmesini söyleyen kadına üç gün içinde gideceklerini söyledi.

Kadın, “Şehre gitmek için hazırlık falan mı yapıyorsun yoksa?” diye yakındı. “Oyalama beni. Şehir beni bekliyor.”

“Yine de ondan önce yerine getirmem gereken bir sözüm var.”

“Sözün mü var? Şu dağın ortasında söz verilecek kim var yahu?”

“Başka kimse yok buralarda. Ama yine de verdiğim bir söz var işte.”

“Ne tuhaf! Buralarda kimse olmadığı hâlde birine söz verdin demek.”

Adam daha fazla yalan söyleyemeyecekti. “Kiraz çiçekleri açacak.”

“Kiraz çiçeklerine mi söz verdin?”

“Kiraz çiçekleri açacak ya, onları görmeden şehre gide-mem, olmaz.”

“Ne demek şimdi o?”

“Kiraz çiçeklerinin altından geçmezsem olmaz demek.”

“Tamam da neden gidip görmek onları zorundasın yahu?”

“Çünkü çiçekler açacak.”

“Çiçekler açacak diye... Tamam da niye?”

“Kiraz çiçeklerinin altından serin bir rüzgâr estiği için.”

“Çiçeklerin altından mı?”

“Kiraz çiçeklerinin altındaki yol sonsuzluğa uzanıyor gibi.”

“Çiçeklerin altındaki yol sonsuzluğa mı uzanıyor?”

Konuşma adamın kafasını karıştırmaya ve sinirini bozmaya başladı.

“Beni de götürsene şu çiçeklerin altına.”

Adam net bir şekilde, “Olmaz öyle,” dedi. “Tek başıma gitmezsem olmaz.” Kadın alaycı alaycı gülümsedi.

Adam hayatında ilk defa böylesine küçümseyici, kötü niyetli bir gülümseme görmüştü. Daha önce böyle kötü niyetli bir gülümseme görmemişti. Fakat haydut kötü niyetli

olduğunu düşünmemiştir. Onun için bu gülümseme kılıcının bile kesemeyeceği bir güçteydi, bunu biliyordu. Kadının küçümseyici tebessümü zihnine kazınmıştı, aklından çıkmıyordu. Ne zaman düşünse katanasının ucu kendisine doğrulmuş gibi bir acı çekiyordu. Bu gülümsemeyi bozmak için yapabileceği bir şey yoktu.

Üçüncü gün geldi.

Haydut, kadına hiçbir şey söylemeden çıktı. Ormandaki kiraz ağaçlarının hepsi çiçek açmıştı. Ağaçların altındaki geçide ilk adımını attığında kadının alaycı gülümsemesi aklına geldi. Bu kez öncekilere kıyasla daha keskin bir şekilde hatırlamıştı. Yalnızca bununla bile kafası iyice karışmıştı. Çiçeklerin altından esen soğuk rüzgâr uçsuz bucaksız görünen geçidin dört tarafından haydutu sarmalıyordu. Adamın bedeni rüzgar ile transparan bir hâl almış, rüzgâr bedeninin içinden esip geçmişti. Dört bir yandan gelen rüzgâr gürlüyor, her yeri kaplıyordu. Sesini yükseltip bağırdı. Ardından koşmaya başladı. Hiçliğin ortasındaydı! Ağlıyor, tanrılara dua ediyor, debeleniyordu, buradan kaçmanın bir yolunu arıyordu. Çiçeklerin altındaki geçitten ayrıldığını fark ettiği an bir rüyadan uyanır gibi hissetti. Rüyadan farklı olan şey, her nefes aldığı anda tüm vücudunda hissettiği acıydı.

Adam, kadın ve sakat hizmetçileri şehirde yaşamaya başladılar.

Adam her gece kadının emri üzerine gizlice bir malikâneye girerdi. Kimono, mücevher veya incik boncuk ne varsa evden çalardı. Fakat bunlar bile kadını memnun etmeye yetmezdi. Kadının her şeyden çok istediği, o evde yaşayanların kellesiydi.

Evleri çoktan onlarca malikânelerden toplanan kelley-
le dolmuştu. Odalarında topladıkları kelleleri sıraladıkları
özel bir bölüm vardı, dört tarafı ekranlarla kaplıydı. Kel-
lelerin bir kısmı ise yukarıdan iple sarkıtılıyordu. Sayıca o
kadar fazlalardı ki adam hangi kellenin kime ait olduğunu
unutmaya başlamıştı. Fakat kadın her birini tek tek hatırlı-
yordu. Saçları dökülenleri, hatta yalnızca kafatası kalacak
derecede eti çürüyenleri bile biliyordu. Haydut veya hiz-
metçi kafalardan birinin yerini değiştirirse öfkelenir, hangi
ailenin nerede olacağını, kimin kellesinin nereye konulaca-
ğını detaylıca anlatırdı.

Kadın her gün evdeki kellelerde oynardı. Bir kafa uşak-
larıyla yürüyüşe çıkardı. Bir kelle ailesi diğer kelle ailesini
ziyarete giderdi. Kelleler birbiriyle sevişirdi. Kadın kellele-
rinden biri erkek kellesini reddediyor, bazen ise erkek kelle-
si kadın kellesini terk edip onu ağlatıyordu.

Bir defasında bakanın tekinin kellesi, bir prenses kellesini
kandırmıştı. Ay ışığının olmadığı bir gece bakanın kelle-
si, prenses kellesinin sevdiceğinin kılığına girip prensesin
evine girmişti. Prensес kellesi neler olup bittiğini ancak
sevişmeleri bittikten sonra fark etmişti. Fakat bakan kelle-
sinden nefret edecek gücü bulamamış, yalnızca bahtsız ka-
derini düşünüp ağlamış ve bir rahibe olmaya karar vermiş-
ti. Ardından bakan manastıra gidip rahibe olmuş prenses
kellesine tecavüz etmişti. Prensес kellesi kendini öldürmeyi
düşünmüştü fakat bakan sinsice kendisini Yamashina'ya
kaçmaya ikna etmişti. Orada bakanın metresi olmuş, saç-
larını uzatmaya başlamıştı. Prensесin kafası da bakanın ka-
fası da zaman geçtikçe tüm saçlarını kaybetmişti. Etleri ve

derileri çürümeye, kurtlanmaya başlamış, yer yer kafatasları görünür hâle gelmişti. Bu ikilinin kelleleri içki içer ve sevişir, dişleri birbirlerinin kafatasına çarpa çarpa birbirilerini ısırırdı. Çürümüş et parçaları vıcık vıcık birbirine yapışır; burunları parçalanır, gözyuvarları akardı.

Suratlarının vıcık vıcık birbirine yapışması ve eski şekillerini kaybetmesi kadına pek eğlenceli gelir, kadını keyifli kahkahalara boğardı.

“Hadi bakalım, ye şu yanağı. Oooh, ne lezzetli. Sonra prenses hanımın boynunu yiyelim. Hah, gözyuvarlarını da dişleyelim. Emmeyi de unutmayalım. Aferin, biraz daha yala bakalım! Amma da lezzetli, değil mi? Ay, dayanılmaz bir zevk bu, hadi bakalım, düzgünce bir parça daha al!”

Kadın yüksek sesle gülerdi; güzel sesli, temiz bir kahkahaydı onunki. Bir porselen gibi pürüzsüz, canlı bir kahkaha.

Bir Budist rahibi kellesi de vardı. Kadın bu rahip kafasından nefret ederdi. Her zaman en kötücül rolleri ona verirdi. Diğer kelleler de rahip kellesinden nefret ederdi, ölümüne işkence görür veya görevlilerin biri tarafından idam edilirdi. Diğerlerinin aksine rahip kellesinin başta saçları uzamış, ardından zamanla o da saçlarını kaybetmeye başlamış ve kafatası ortaya çıkmıştı. Kafatası görünmeye başlayınca kadın, hayduta başka bir rahibin kellesini getirmesini emretti. Yeni rahip kellesi genç duruyordu, çocuksu bir surata sahipti. Kadın bu yeni rahip kellesinden memnun kalmıştı. Kelleyi masanın üstüne koyup ona sake içirir, yanağını değidip kafasını yalayarak kelleyi gıdıkladı. Fakat bu durum da uzun sürmedi, bir süre sonra kadın yeni rahip kellesinden sıkıldı.

“Daha şişman, iğrenç bir kelle istiyorum ben,” diye emretti bir gün. Adam daha fazla uğraşmak istemeyip beş kelle

birden getirdi. Bunlardan bir tanesi bunak bir rahibin kellesiydi. Kaşları kapkalın, yanakları al al başka bir rahip kellesi daha vardı, yüzüne yapıştırılmış gibi duran koca burnuyla suratı bir kurbağayı andırıyordu. Bir başka kellenin sivri kulakları vardı, suratı ata benziyordu, bir diğeri ise pek bir ezik duruyordu. Kadının bu beşli arasında en sevdiği ellili yaşlarında, kafası kel, devasa bir rahibin kellesiydi. Gözlerinin kenarları çökmüş, yanakları ve dolgun dudakları sarkmıştı. Sarkan dudakları nedeniyle ağzı açılmıştı, mendebur bir görünümü vardı. Sarkmış gözkapaklarının kenarlarına iki parmağını bastırıyor ve yukarı çekiyor, deriyi parmaklarıyla büküyordu. Domuzu andıran burnunun deliklerine iki çubuk sokuyor, kafasını ters çevirip yerde yuvarlıyor, rahibin kellesine sarılıp memelerini rahibin dolgun dudakları arasına koyuyor, bütün bunları yaparken kahkahalar atıyordu. Fakat kısa süre içinde bundan da sıkıldı.

Kellelerin arasında güzel bir kadının kafası da vardı. Saf, duru ve asil bir kafaydı bu. Çocuksu olmasına rağmen tuhaf, yetişkince bir melankoli de vardı suratında, ölümün getirdiği bir melankoliydi bu. Kapalı gözkapaklarının ardında çeşitli duygular var gibiydi: mutlu, kederli anılar da nice zevkler de gözkapaklarının ardında saklanıyordu sanki. Kadın bu kafayı kendi kızı veya kardeşiymişçesine seviyordu. Siyah saçlarını tarıyor, suratına makyaj yapıyordu. Surat yumuşak, sevimli ve çiçek kokar hâle gelene kadar onunla uğraşıyordu.

Genç kızın kellesine eşlik edecek, soylu ve genç bir adam kellesi gerekiyordu. Kadın bu prens kellesini de özenle hazırlayıp süsledi. Bu genç çift kumrular gibi ateşli bir aşk yaşıyordu. Birbirilerine hırçınlık yapar, öfkelenir, kinlenir,

yalanlar söyler, kavgadan sonra suspus kesilir, kederlenirlerdi. Yine de öyle ateşli bir aşktı ki bu, birinin şehveti diğerini de etkiliyor, ikisi de yanıp tutuşuyor, aşkları daha da alevleniyordu. Fakat bir süre sonra ikilinin arasına girenler oldu: kötü niyetli bir samuray kellesi, zamparanın teki olan bir yaşlı adam kellesi, hovarda bir rahibin kellesi – bunlar ikiliyi ayıranlardan birkaçıydı. Prens kafası tekmelenmiş, hırpalanmış ve en sonunda öldürülmüştü. Ardından sağdan sola, önden arkaya her taraftan genç kızın kafasını hırpalamaya başladılar. Pis kellelerinin kokuşmuş derileri genç kıza yapışıyor; sivri köpek dişleri ile kızın kafasını kemiriyor, kızın burnunu koparıp saçlarını çekiştiriyorlardı. Ardından kadın, genç kız kellesine bir iğne geçirip kafasını oymaya başladı, ufak bir bıçak yardımıyla kafasını kesti, içini boşalttı ve diğer kellelerden daha pis hâle gelene dek devam etti. İş bitince kızın kafasını bir kenara attı.

Adam şehirdeki yaşantısından nefret ediyordu. Yerleştikten sonra şehir eski gizemini kaybetmişti, geriye kalan tek şey buraya asla uyum sağlayamayacağı hissiydi. Şehirdeki herkes gibi günlük kimonolar giyiyor, baldırlarını göstere göstere yürüyordu. Gündüz vakti kılıcını da taşıyamıyordu. Şehirde ihtiyacı olanı almak için insan soymak yerine alışverişe gidiyordu, fahişelerin toplandığı izakaya'lara* gitse, orada içtiği her şeyi ödemek zorundaydı. Buradaki tüccarlar kendisini alaya alıyordu.

Sebze satmaya gelen köylü kadından çocuklara kadar herkes onunla dalga geçiyordu. Hatta fahişelerde bile bir alaycılık vardı. Şehirde aristokratlar kağnılarıyla yolun or-

* Japonya'da atıştırılmalık ve içki servisi yapılan bir çeşit bar. Genellikle iş çıkışlarında gidilen, nispeten salaş mekânlardır. -ybn

tasından geçerlerdi. Efendilerinin verdiği içki ile yanakları kızarmış, günlük kimonolarını giyen çıplak ayaklı uşakları ise onlara eşlik ederdi. Şehirde nereye giderse gitsin kötü muamele görüyordu. Yolda, tapınaklarda, çiçek bahçelerinde, nerede olursa olsun adamı görenler “aptal”, “mankafa”, “geri zekâlı” gibi hakaretler ediyordu. Bu tarz durumlar artık eskisi kadar sinirini bozmuyordu ama.

Adam her şeyden çok şehre karşı bir bıkkınlık hissediyordu. İnsan denen canlı inanılmaz derecede sıkıcıydı, bundan emindi artık. Her açıdan sinirini bozuyorlardı. Büyük köpekler yoldan geçerken küçük köpekler havlayıp zıplaşır ya, insanoğlu denen varlık da tıpkı bu küçük köpekler gibiydi ona göre.

Onlara herhangi bir duygu besleme zahmetine girmiyordu: ne kin ne gıpta ne de öfke. Dağdaki hayvanlar, ağaçlar, ırmaklar, kuşlar... Hiçbiri adamı böylesine rahatsız etmiyordu.

Sakat hizmetliye bir gün, “Şehirden sıkıldım ben,” dedi. “Sen de dağa geri dönmek istemez miydin?”

Sakat kadın, “Şehir hayatı bana hiç de sıkıcı gelmiyor,” diye yanıtladı. Sakat kadının bir günü yemek yapmakla, çamaşır yıkamakla ve mahalledeki diğer insanlarla muhabbet etmekle geçiyordu.

“Şehirde konuşacak insan bulduğum için sıkılmıyorum. Benim için dağ hayatı daha sıkıcıydı, hiç sevmiyordum.”

“İnsanlarla konuşmak sıkıcı gelmiyor mu?”

“Gelmiyor tabii ki. Konuşabildiği sürece kim, neden sıkılsın?”

“Ama ben konuştukça daha da sıkılıyorum.”

“Asıl *konuşmadığın* için sıkılıyorsun.”

“Saçmalama be! İnsanlarla konuşurken sıkılıyorum, işte bu yüzden de konuşmuyorum.

“Biriyle muhabbet etmeyi dene bir, sıkıntını unutursun öyle.”

“Neyin muhabbetini açayım?”

“Konuşmak istediğin konu neyse onun muhabbetini aç işte.”

“Bir şey konuşmak istemiyorum ben.”

Adamın yine siniri bozulmaya başlamıştı.

Şehirde de dağ vardı. Ama buradaki dağın tepesinde tapınaklar, keşiş kulübeleri vardı, dolayısıyla burası sessiz falan değildi, gelip giden insan hiç eksik olmuyordu. Dağın tepesinden şehrin tamamı görünürdü. Amma çok ev vardı! Ne pis, ne kötü bir manzaraydı!

İnsan öldürmek bile sıkıcı gelmeye başlamıştı, öyle ki, gecelerini adam keserek geçirdiği gerçeği gündüz vakti aklına bile gelmiyordu. Hiçbir şeye ilgisi kalmamıştı artık. Kılıcını salladığı an karşısındaki kişinin kafası kopup yere düşüveriyordu. Yere düşen kelleler yumuşaktı. Kemiğin içinden kılıcını geçirirken asla zorlanmazdı. Kemikler öyle kılıca karşı koyabilen şeyler değildi, bir turp kesermiş gibi kolayca ikiye ayrılırlardı. Onu asıl şaşırtan şey, kolayca yere düşen kafaların ağırlığıydı.

Adam, kadının duygularını anlıyor gibiydi. Rahibin teki deli gibi tapınağın çanını çalıp duruyordu. Ne aptal işler yapıyorlar, diye düşündü haydut. Bu insanların ne yapacağı belli olmuyordu. Her gün bu tip insanlarla yüz yüze olması gerekecekse, kadın gibi o da hepsini öldürüp yalnızca kelleleriyle yaşamayı tercih ederdi.

Fakat kadının isteklerinin ardı arkası kesilmiyordu, artık bu da canına tak etmeye başlamıştı. Kadının arzuları, sonsuz bir gökyüzünü uçtan uca geçmeye çalışan bir kuş gibiydi. Durmak dinlenmek bilmiyor, asla yorulmuyor, rüzgârı Gökyüzünde ustaca rüzgârın eşliğinde sonsuzluğa süzülüyordu.

Adam ise sıradan bir kuştı yalnızca. Daldan dana uçar biraz dolanır, çok gerekliyse yaylaları aşar ve orada bir dala konup dinlenirdi. Bir baykuşa benziyordu: atikti, tüm vücudunu ustaca hareket ettirebilirdi, hızlı koşardı. Hareketlerinden ne kadar çevik olduğu belliydi. Fakat ruhunda bir miskinlik vardı. Dur durak bilmeden sonsuzluğa uçmak aklının ucundan bile geçmezdi.

Adam dağın tepesinden şehir manzarasına uzun uzun baktı. Bir kuş, gökyüzünde sabit bir çizgi çizerek uçuyordu. Bu gökyüzü gündüzden akşama, akşamdan yine gündüze dönüyor, sonu gelmeyen bir düzende bir aydınlanıyor bir kararıyordu. Ufukta sonsuza dek var olacak tek şey karanlık ve aydınlık döngüsüydü. Adamın sonsuzluğu anlamsız mümkün değildi. Yarın, ertesi gün, ertesi günün ertesi, karanlık ve aydınlık sonsuza dek birbirini takip edecekti. Adam bunu düşündükçe kafası çatlıyor gibi hissediyordu. Bu düşüncelerin verdiği yorgunluktan ziyade düşünüyor olmanın ıstırabıydı başını ağrıtan.

Eve döndüğünde kadın yine kafalarla oynamaya kendini vermiş hâldeydi. Adamın suratını görür görmez hazırda beklettiği emri vermeye başladı.

“Bu akşam bana şirabyoşi* kafası getirsene. Güzel bir

* Heian ve Kamakura dönemlerinde popüler olan, eğlendirmekle görevli kadın. Bu kadınlar şarkılar söyler ve dans gösterileri yapardı. —çn

dansçı kafası istiyorum. Benim için dans etsin. Ben de modern bir şarkı söylerim yanında.”

Adam biraz önce dağın tepesinden izlediği sonsuz aydınlık ve karanlık döngüsünü hatırlamaya çalıştı. İçinde bulunduğu odayı o bucaksız aydınlık karanlık döngüsünü barındıran gökyüzüne benzetmeye çalışsa da beceremedi. Karşısındaki, o dümdüz çizgide uçan kuş değil, yalnızca güzel bir kadındı. Adam, kadına cevap verdi: “Olmaz.”

Kadın afallamıştı. Şaşkınlık içinde bir kahkaha attı.

“Bak sen şu işe! Sen de amma ödlekmışsin. Diğerleri gibi, güçsüz adamın tekiymişsin.”

“Ödlek falan değilim ben.”

“Yaaa, neymişsin peki?”

“Senin isteklerinin ardı arkası kesilmiyor, bunaldım sadece.”

“Yaa, öyle mi? Ne tuhaf şey dediğin! Dünyada hiçbir şeyin sonu yoktur zaten. Her gün her gün yemek yiyorsun, sonu gelmiyor yemenin. Her gün uyuyorsun, sonu var mı bunun?”

“Ama onlar farklı.”

“Hangi açıdan farklıymış?”

Adam nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ama kadının anlattıklarının farklı olduğuna emindi. Kadının laf cambazlığını dinleme eziyetinden kaçmak için dışarı çıktı.

Kadın onun arkasından, “Şirabyoşi kafası getirmeyi unutma sakın!” diye bağırdıysa da adam cevap vermedi.

Her gün yemek yiyip uyumanın eve kelle getirmekten farkını düşündü. Fakat aradaki farkı anlayamadı. Gündüz yavaş yavaş yerini geceye bırakıyordu. Adam tekrar dağın tepesine tırmandı. Gökyüzü artık simsiyahtı.

Zihnini biraz toparlayınca, gökyüzünün düşüp yok olacağını düşünmeye başladı. Gökyüzü düşecekti. Kafası, biri onu sıkıyormuş gibi acıyordu. Aklında kadını öldürmek vardı.

Gökyüzündeki bu sonsuz döngüyü sonlandırmak için yapması gereken şey buydu. Kadını öldürürse her şey bitirdi. Gökyüzü de düşerdi. Kadını öldürdüğünde içi rahatlayacaktı. Ama bu durumda kendi kalbine de bir delik açmış olacaktı. O kuş hayali uçarak göğüsünden çıkacak, yok olacaktı.

“O kadın aslında ben miyim? Gökyüzünde sonsuzluğa doğru dimdik uçan kuş, kendi benliğim mi acaba?” Adam kuşku içinde düşünüyordu. “Kadını öldürürsem benliğimi de mi öldürmüş mü olacağım? Neler düşünüyorum ben böyle?”

Gökyüzü neden çökmek zorunda olsundu ki? Anlaması zor konulardı bunlar. Geride yalnızca ıstırap bırakan düşüncelerdi. Şafak sökmüştü. Kadının olduğu eve dönme cesaretini kaybetmişti. Bu nedenle birkaç gün dağın tepesinde başıboş gezindi.

Bir sabah gözlerini açtığında kiraz çiçeklerinin altında uyuduğunu fark etti. Çiçeklerinin altında yattığı ağaç, diğerlerinden ayrı, tek başına duruyordu. Ormandaki ağaçların hepsi çiçek açmıştı. Şaşkınlıkla yerinden fırladı ama kaçmayı düşünmüyordu. Sonuçta üstündeki tek bir kiraz ağacından başka bir şey değildi. Birden aklına Suzuka Geçidi'ndeki kiraz çiçeği ağaçlarıyla dolu orman geldi. Orada da tüm çiçekler açmış olmalıydı. Özlem içinde kendini kaybetti düşüncelere dalıp gitti.

Dağa geri dönmeliydi. Dağa geri dönecekti. Böylesine basit bir şeyi nasıl olmuştu da unutmuştu? Neden gökyü-

zünü yıkmak gibi düşüncelere dalıp gitmişti? Kâbusundan sonunda uyanmıştı. Kurtulduğunu hissediyordu. O zamana kadar unuttuğu serin ilkbahar esintilerini tekrar hatırlamış, vücudunda hissetmişti.

Adam evine döndü.

Kadın mutlulukla kocasını karşıladı.

“Neredeydin sen? İmkânsız isteklerde bulunup seni sıkıntıya soktuğum için özür dilerim. Ama lütfen sen de beni anla, sensiz çok yalnız hissettim!”

Kadının bu kadar içten konuştuğu şimdiye kadar hiç görülmemişti. Adam kalbinde bir sızı hissetti. Kadının sıcak davranışlarına teslim olmaya çok yakındı. Ama kararı kesindi.

“Dağa dönmeye karar verdim.”

“Beni burada yalnız mı bırakacaksın yani? Ne zaman böylesine acımasız bir karar verecek kadar taş kalpli oldun sen?”

Kadının öfkesi gözlerinden anlaşılıyor, uğradığı ihanetin etkisi suratından okunuyordu.

“Ne zaman bu kadar katı kalpli oldun sen?!”

“Daha önce de dedim, şehirden nefret ediyorum ben.”

“Burada benim gibi bir insan olduğu hâlde mi?”

“Burada yaşamak istemiyorum sadece.”

“Ama ben buradayım sonuçta, değil mi? Benden nefret mi ediyorsun yoksa? Buralardan gittiğinde sadece seni düşündüm ben.”

Kadının gözleri dolmuştu. Adam onu ilk defa böyle gözleri yaşlı görüyordu. Suratından öfkeye dair tüm belirtiler silinmişti. Adamın vicdansızlığı karşısında hissettiği üzüntüyle doluydu yüz ifadesi.

“Şehirde olmazsa yaşayamayacağını söylemedin mi sen? Ben de dağda olmazsa yaşayamam.”

“Seninle birlikte yaşayamazsam olmaz! Hislerimi hiç mi anlamıyorsun sen?”

“Ama ben sadece dağda yaşayabilirim.”

“Diyorum ya, sen dağa döneceksen ben de seninle dağa döneceğim. Bir gün bile olsun senden ayrı yaşamamam mümkün değil.”

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Suratını adamın göğsüne yasladığında adam gözyaşlarının sıcaklığını hissetti.

Gerçekten de kadın, kocası olmadan yaşayamaz olmuştu. Her gün yeni kellelerin önüne getirilmesine alışmış, hayatı bunlardan ibaret hâle gelmişti. Kocasından başka kadına kelle getirecek biri yoktu. Kocası kadının bir parçası olmuştu. Yeni hobisinden vazgeçmesi mümkün değildi. Adam dağa olan özlemini bir gidersin, onu tekrar şehre dönmeye ikna edebileceğinden emindi.

“Ama sen dağda yaşayabilecek misin ki?”

“Seninle olacaksam her yerde yaşayabilirim.”

“Dağda benden isteyip durduğun kafalar yok ama.”

“Aranızda seçim yapmam gerekirse elbette kellelerden vazgeçerim.”

Adam bir an hayal gördüğünü sandı. Fazlasıyla mutluydu, inanması güç geliyordu. Böyle bir şeyi rüyasında bile isteyemez, rüyasında bile göremezdi.

Adamın içi umutla dolmuştu. Bu umut öyle ani, öyle şiddetlice gelmişti ki bir süre öncesine kadar aklından çıkmayan sancılı düşünceler birden çok uzaklara gitmişti. Kadının bu denli cana yakın olmadığı geçmişi de unutuvermişti. Artık yalnızca bugün ve yarın vardı.

İkili vakit kaybetmeden yola çıktı. Sakat hizmetçi şehirde kalmaya karar vermişti. Yola çıkma vakti geldiğinde kadın sakat hizmetçiye dönüp fısıldayarak, “Yakın zamanda geri döneriz. Sen bizi bekle burada,” dedi.

Adam gözlerinin önünde alışmış olduğu dağların siluetlerini görmeye başlamıştı. Seslense ona cevap vereceklermiş gibi görünüyordular. Eski yoldan gitmeye karar verdi. Yol üzerinde insan ayak izleri yoktu artık. Üzerine basan insanlar kalmayınca yolun da şekli şemali bozulmuş, geriye yalnızca bir koruluk, bir dağ yamacı kalmıştı. Bu yoldan gittiklerinde kiraz çiçeği ağaçlarıyla dolu geçitten de geçeceklerdi.

“Sırtında taşıyana beni. Üstünde yol bile olsa bu yamacı yürüyerek çıkamam ben.”

“Olur, taşıyım.” Güçlük çekmeden kadını sırtına aldı.

Kadını ilk elde ettiği gün aklına geldi. O gün de kadını sırtına almış, geçidin diğer ucundaki dağ yoluna kadar taşımıştı. O gün de mutluluktan içi içine sığmıyordu. Tek fark şuydu, o güne kıyasla şimdi çok daha mutlu hissediyordu.

Kadın geçmişini hatırlayarak “Seninle ilk tanıştığımız gün de böyle taşıtmıştım kendimi, değil mi?” dedi.

Adam mutlu mutlu gülerek, “Ben de tam onu düşünüyordum,” diye yanıtladı.

“Bak, görünüyorlar. Karşıdaki dağların hepsi benim. Vadilerin de, ağaçların da, kuşların da, bulutların da... Bu dağların her biri benim. Ne güzel yer, şu dağlar! Koşturup her yeri bucak bucak göresin gelmiyor mu senin de? Şehirde böyle manzarayı istesen de bulamazsın.”

“İlk günümüzde sırtına binip seni etrafta koşturmuştum, değil mi?”

“Öyle ya. Epey yorulmuştum, yıkılıyordum az daha.”

Adam kiraz çiçeği ormanını unutmamıştı, çiçeklerin her biri açmış olmalıydı. Yine de, böylesine sevinç dolu bir günde o çiçeklerin altından geçmeleri neyi değiştirecekti ki? Korktuğu falan yoktu gerçi.

Az sonra karşılarında kiraz çiçeği ormanı görünmeye başladı. Gerçekten de her yer çiçek açmıştı. Rüzgârın esintisiyle çiçek yaprakları bir oraya bir buraya savrulup yere düşüyordu. Toprağın üstü düşen çiçek yapraklarıyla dolmuştu. Ama nereden geliyordu bu kadar yaprak? Kiraz çiçekleri öylesine yayılmıştı ki göğü kaplıyor gibi görünüyordu. Bu durumda bir tanesinin bile yapraklarını döktüğü düşünülemezdi.

Tamamen açmış kiraz çiçeği ağaçlarının altında yürümeye başladı. Etrafa bir sessizlik hâkimdi, hava yavaş yavaş serinlemişti. Kadının ellerinin de soğuduğunu fark etmişti. Birden endişelenmeye başladı. O an her şeyi anlamıştı. Kadın bir şeytandı. Birden ağaçların altında dört bir yönden soğuk bir rüzgâr esti.

Adam sırtındaki, kendisine sarılan kadına baktığında vücudunun her tarafı mosmor olmuş yaşlı ve şişman bir kadın gördü. Kadının ağzı kulaklarına değecek şekilde açıktı, kıvrıkcık saçları yemyeşildi. Adam koşmaya başladı. Silkele-nip sırtındaki şeytanı düşürmeye çalıştı. Fakat şeytan tüm gücünü ellerine vermiş, adamın boğazına sımsıkı sarılmıştı. Adam etrafı göremez oldu, çıldırmaya başlamıştı. Var gücüyle şeytanın ellerini boğazından ayırdı. Boynunu kurtarınca şeytan sırtından kaydı ve yere devrildi. Artık saldırma sırası adamdaydı. Şeytanın boğazına yapıştı. Boğazlamaya devam ederken birden tüm gücünü verdiği şeyin bir şeytan

değil, kadın olduğunu fark etti. Hem de kadın çoktan son nefesini vermişti.

Adamın gözleri kararmıştı. Gözlerini kocaman açmaya çalıştıysa da işe yaramadı. Etrafı hâlâ bulanık görüyordu. Az önce boğazlayıp öldürdüğü kişi hâlâ o kadındı, ölü vücudu yerde yatıyordu.

Adamın nefesi kesildi. Gücünü de düşünme yetisini de aynı anda kaybetmişti. Kadının cansız vücudunun üzerine kiraz çiçeği yaprakları dökülmeye başlamıştı şimdi. Adam, kadını sarstı, ona bağırdı, sarıldı fakat hiçbir işe yaramadı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Muhtemelen dağda yaşamaya başladığından bu yana, bu talihsiz güne kadar hiç ağlamamıştı. Kendine geldiğinde kiraz çiçeklerinin bembeyaz yaprakları çoktan sırtını kaplamaya başlamıştı bile.

Kiraz çiçeği ormanının tam ortasında duruyordu. Ormanın dört bir tarafı da çiçekler tarafından gizlenmişti. Az önceki korkusu ve huzursuzluğu ortadan kaybolmuştu şimdi. Çiçeklerin arasından, dört bir yandan esen rüzgâr da yoktu artık. Etrafta yalnızca sakın sakın, sessiz sessiz düşen yapraklar vardı. Daha önce hiç bu ormanda kiraz çiçeklerinin altında oturmamıştı, sonsuza dek burada durabilirdi. Artık gideceği bir evi kalmamıştı.

Kiraz çiçekleriyle dolu bu ormanın sırrını bugün bile kimse çözememiştir. Kökeninde “alnızlık” vardı belki, kim bilir? Adamın artık yalnızlıktan korkmasına gerek kalmamıştı. Yalnızlığın ta kendisi olmuştu.

Ormana gelişinden bu yana ilk defa çevresine inceleyerek baktı. Kafasının üstünde kiraz çiçekleri vardı. Yavaş yavaş dökülen çiçeklerin altında ise sükûnet ve sonsuzluğa

uzanan bir boşluk. Her şey bundan ibaretti. Çiçeklerin ötesinde bir sır falan yoktu.

Kısa bir süre sonra içinde bir tür sıcaklık hissetti. Hissettiği bu sıcaklığın aslında göğsündeki üzüntü, acı hissi olduğunu fark etti. Çiçeklerin ve bulutsuz gökyüzünün soğukluğu etrafını sarmalarken içinde hissettiği bu sıcak yumrunun sebebini ancak anlamaya başlamıştı.

Adam, kadının suratına düşen çiçek yapraklarını toplamaya yeltendi. Fakat kadının suratına dokunmaya çalıştığı anda bir tuhaflık olduğunu sezinledi. Adamın ellerinin altında yalnızca kiraz çiçeği yaprakları vardı, kadının bedeni bir şekilde ortalıktan yok olmuş, yerini yapraklara bırakmıştı. Adam çiçek yapraklarından oluşan yığını iki yana ayırmak için ellerini uzattığında ise önce elleri, sonra ise tüm vücudu gözden kayboldu.

Geriye kalan yalnızca kiraz çiçeği yaprakları ve soğuk, bulutsuz gökyüzüydü.

APTAL

Çeşitli canlıların bir arada yaşadığı bir yerdi burası. İnsanların yanı sıra bir domuz, bir köpek, bir tavuk, bir de ördek vardı. Yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu. Bina eski, kırık dökük bir binaydı, depoyu andırıyordu. Ev sahibi alt katta karısıyla birlikte yaşıyordu, çatı katında ise bir anne kızıyla beraber oturuyordu. Kadının kızı, kimden olduğu bilinmeyen bir çocuğa hamileydi.

İzava ana binadan ayrılan kulübeyi kiralamıştı. Kendisinden önce burada kalan ev sahiplerinin veremli oğlu hayatını kaybetmiş, yerini İzava almıştı. Veremli insan bir yana, veremli bir domuz için bile fazla küçüktü aslında burası. Yine de klozet, dolap, yüklük gibi temel ihtiyaçları karşılayan eşyalar vardı.

Ev sahibi karı-koca terzilik yaparak geçiniyordu. Terziliğe ek olarak şehirdekilere dikiş nakış dersleri de verirdi, veremli çocuklarını kulübede yaşamaya göndermelerinin sebebi de buydu. Adam aynı zamanda yaşadıkları kentteki bir dernekte yetkiliydi. Çatı katındaki kız da aslen bu dernekte çalışıyordu. Dernekteki diğer çalışanlarla

ilişki yaşayıp evlerinde kalırdı. Dernek başkanı ve terzi dışında tüm çalışanlarla (yani onlarca kişiyle) bir şekilde ilişkisi olmuş, babası bilinmeyen bir çocuğa hamile kalmıştı. Kız hamile kalınca dernekte çalışanlar, çocuğuyla sığınacağı bir ev bulabilsin diye kendi aralarında yardım toplamıştı. Bu dünyada hiçbir şey karşılıksız verilmezdi tabii. Çalışanlardan tofu satıcılığıyla ilgilenen bir adam, kız hamile kalıp çatı katına yerleştikten sonra dahi onu ziyaret etmeye devam etmişti. En sonunda kız adamın metresi hâline gelmişti Diğer çalışanlar durumu anlar anlamaz bağışta bulunmayı kesmiş ve kızın giderlerini tofu satıcısının karşılaması gerektiğini belirtmişti. Bağışı kesen yedi sekiz kişinin arasında manav, saatçi ve evin sahibi de vardı. Her biri kişi başı beş yen verdiğinden, desteklerini kaybetmek büyük sıkıntıydı.

Kızın gözleri ve dudakları kocamandı, buna zıt olarak vücudu incecik ve sıskaydı. Ördekten nefret ederdi, dolayısıyla artan yemekleri yalnızca tavuğa verirdi. Ördek kenardan sıvışıp yemeği çalar, kız da her gün öfkeyle onu kovalardı. Kız sıska vücuduna tezat oluşturan koskocaman kıcı ve göbeğiyle ve tuhaf koşuşuyla aslından kovaladığı ördeğe epey benziyordu.

Sokağın girişinde bir tütün satıcısı vardı: Elli beş yaşında, yüzünü pudrayla beyazlatan yaşlı bir kadındı. Kadın yedinci ya da sekizinci sevgilisini henüz yeni terk etmişti, yerine orta yaşlı bir Budist rahibi mi yoksa yine orta yaşlı bir esnafı mı almalıydı, onun ikilemini yaşıyordu. Dükkânının arka kapısından gelen her gence –karaborsa fiyatına– tütün satardı. Terzi adam, İzava’ya, “Bir ara tütüncüye gitmeye ne dersin?” diyerek genç adamı teşvik etse de çalıştığı yerde uy-

gun fiyatlara tütün satın alabilen İzava kadınla münasebet kurma gereği hissetmemişti.

Tütüncü dükkânının karşısında bir pirinç kabzımalı vardı, onun hemen arkasında ise bir miktar birikimi olan dul bir kadın yaşıyordu. Kadının, fabrikada çalışan bir oğlu ve genç bir kızı vardı. Aslında kardeş olmalarına rağmen ikisinin arasındaki ilişki karı koca ilişkisini anımsatırdı. Kadın, böyle yaşamalarının daha ucuza geleceğini düşündüğünden bu durumu görmezden gelirdi. Fakat bu süreçte oğlunun bir de metresi olmuştu. Dolayısıyla genç kızı evlendirme gereği doğmuş; evleneceği insanın ise elli veya altmış yaşlarında, uzaktan akrabalarından biri olacağı kararlaştırılmış, bunun sonucunda da kız fare zehri içerek intihara teşebbüs etmişti. Fare zehrini içtikten sonra terzinin evine –İzava’nın yaşadığı yere– dikiş derslerine devam etmek için gelmişti. Gittiği evde can çekişmeye başlamış, hayal edilemeyecek derecede büyük ağrılar içinde kıvranmış ve sonunda orada ölmüştü. Mahalleden bir doktoru çağırdıklarında doktor, kızın kalp krizinden öldüğünü teyit etmiş ve konuyu kapatmıştı. İzava şaşkınlık içinde terziye, “Nasıl yani? Bu nasıl bir doktor böyle? İşinize gelecek bir ölüm sebebini kafasına göre kayıtlara geçirebiliyor mu?” diye sordu. Terzi de şaşkınlığa uğramıştı. “Her yerde böyle yapmıyorlar mı ki zaten?” diye sormuştu.

Bu mahallede birbirine çok yakın inşa edilmiş ucuz apartmanlar vardı sadece. İçlerinde bir tek başkalarının metresleri ve fahişeler yaşıyordu. Kadınların hiçbirinin çocuğu olmadığı için evleri tertemizdi. Apartman yöneticileri de durumdan memnundu, kadınların çalkantılı ve edepsiz özel hayatlarını görmezden geliyorlardı. Buradaki

apartmanların birçoğu mühimmat fabrikalarının lojmanları olarak kullanılmaya başlanmış, dairelere fabrikalarda gönüllü çalışan kadınlar yerleştirilmişti. Kiracıların arasında fabrikada çalışanların hamile metresleri de bulunuyordu: Bay Falanca'nın sevgilisi, şu departmanın bu yöneticisinin sevgilisi, departman şefinin "savaş zamanı karısı" (bu, asıl karısının Tokyo'dan tahliye edildiği anlamına geliyordu), fabrika yöneticisinin resmi metresi... Bu kadınlar fabrikada çalışmadan maaş almaya devam ediyordu. Aralarında diğer kadınların düşmanlık beslediği, tek başına 500 yen destek alan bir metres de vardı. Yan dairede ise zamanında Mançurya'da savaşmış zengin bir asker yaşıyordu. Bir zamanlar mesleğinin katillik olmasıyla övünen bu adamın kız kardeşi, terziden dikiş nakış dersleri alıyordu. Askerin yan dairesinde bir akupresür hocası, onun yanında ise kapkaççılık sanatında uzmanlaştığı söylenen biri oturuyordu. Hemen arkasında ise bir deniz astsubayı kalıyordu. Astsubay her gün balık yer, kahvesini içer, günlerini hazır yemek ve sake ile geçirirdi. Yeraltı suları zemine çok yakın olduğu için -ayak basılsa su çıkacak derecedeydi-, bu mahallede hava saldırıları için bir sığınak oluşturmak mümkün değildi. Yalnızca bu astsubay bir yolunu bulmuş ve yaşadığı apartman dairesinden bile daha sağlam duran bir beton sığınak yapmıştı. İzava'nın her gün işe giderken uğradığı bonmarşe (iki katlı, ahşap yapılı bir binaydı), savaş dönemi ürün kıtlığı yaşadığı için kapatılmıştı fakat binanın ikinci katındaki kumarhane açıktı. Kumarhanenin patronu çevredeki insanların barlarını da yönetiyordu, her gün sarhoş olur ve barlarının önünde sıra oluşturan insanlara pis pis bakardı.

Üniversiteden mezun olur olmaz İzava bir gazete muhabiri olarak işe girmişti. Ardından ise eğitim filmi yönetmenliğiyle ilgilenmeye başlamıştı. Elbette bunu çaylak bir yönetmen olarak yapmış, henüz bağımsız bir film çekme fırsatını bulamamıştı. 27 yaşındaydı, toplumun karanlık yüzü hakkında yeterince bilgiye sahipti. Öyle ki politikacıların, ordudaki subayların, işadamlarının, geyşaların ve göstericilerin bir kısmı hakkında gizli bilgileri çoktan edinmişti bile. Yine de küçük fabrikalar ve apartman daireleriyle çevrelenmiş banliyönün mağazalarla dolu sokaklarında hayatın böyle olacağını daha önce hiç tahmin etmemişti. “Herhalde savaş sonrası insanların kalpleri de katılaşmaya başladı,” diye düşünüp bu fikrini terziye söylediğinde ise, “Yok, dürüst olmak gerekirse bu bölgedeki insanlar hep böyle yaşırdı,” şeklinde bir yanıt almıştı.

Burada yaşayan insanlar arasında en göze çarpanı ise İzava’nın yan komşusuydu.

Delinin tekiydi adam, oldukça da varlıklıydı. Yüklü mal varlığı nedeniyle hırsızlardan ve diğer tekinsiz insanların evine girmeye çalışacağı düşüncesinden paranoya derecesinde korkardı. Bu yüzden evini yolun en aşağı ucuna inşa ettirmişti. Girişi de öyle bir şekilde yapılmıştı ki dış kapıyı geçip eve doğru çıksanız bile onu bulamazdınız. Evin önünden tek görüp görebileceğiniz şey demir korkuluklu bir pencereydi. Binanın asıl girişi arka cephedendi, içeri girmek isteyen birinin evin etrafında tur atması gerekiyordu. Adama göre böylece eve izinsiz girmek isteyen insanlar kapıyı ararken yorulup vazgeçecek veya ana girişi bulmak için etrafta gezinirken tanıdıkların dikkatini çekecek ve görevliler tarafından yakalanacaklardı. İzava’nın yan komşusu,

akıp giden dünyanın* kültürsüz avamını pek sevmezdi. İki katlı bu evin epey bir odası vardı fakat iç dekorasyonunun nasıl olduğunu, her konuda bir şeyler bilen terzi bile görmemişti.

Adam tahminen otuzlu yaşlarındaydı, evinde annesi ve yirmi beş yirmi altı yaşlarındaki karısıyla birlikte yaşıyordu. En azından annenin akli başında olduğuna dair bir söylenti vardı fakat gerçek hiç de öyle değildi. Sık sık histeri krizlerine girer, kendi payına düşen yemekten memnun kalmazsa çıplak ayaklarıyla dışarı çıkar ve il meclisine yakınmaya giderdi. Adamın karısı ise tam bir aptaldı. Şansının bol olduğu bir yıl, bu komşunun deliliği kendini göstermeye başlamış, adam kendince bir dini aydınlanma yaşamıştı. Sonucunda bembeyaz elbiselere bürünüp Şikoku'ya hac yolculuğuna çıkmış, oralarda aptal bir kadınla yakınlaşmıştı. Bu kadını evine getirmiş, karısı yapmıştı. Deli adam aslında oldukça yakışıklıydı. Aptal karısı ise iyi aile kızlarının zarafetine sahipti: Kısık gözleri ve oval suratıyla eski moda bir bebeğe veya Noh maskelerine benziyordu. Dışarıdan bakıldığında görünen yakışıklı bir adamla güzel bir kadındı, birbirlerini özenle seçmiş kültürlü bir çifti andırıyorlardı. Adamın gözleri bozuk olduğu için gözlük takıyordu, yüzünde ise her zaman tomarlarca kitap okumuş da yorulmuş gibi bıkkın bir ifade olurdu.

Günlerden bir gün, yaşadıkları semtte hava saldırısı tatbikatı yapılmıştı. Ev hanımları tatbikata uygun şekilde koşuştururken deli adam üzerinde gündelik kimonoyla durmuş, etrafındaki cümbüşü kıs kıs gülerek izlemişti. Kısa

* Bir japon sanatının adı olan Ukiyo-e, "akıp giden dünyanın resimleri" anlamına gelir. -yhn

bir süre geçmeden ise hava saldırısına uygun kıyafetlerle olay yerine geri dönmüştü. Yoldan geçen birinin elindeki kovayı aldıktan sonra içini suyla doldurmuş ve tuhaf tuhaf çığırtılarla etrafa saçmıştı. Bunun ardından da duvara bir merdiven dayayıp yukarı tırmanarak etraftaki insanlara bağırma, emirler vermeye başlamıştı. Bu adamın hakikaten de bir deli olduğunu İzava o an anlamıştı. Komşusu bazen çitlerin üzerinden atlayıp terzinin evine davetsiz girer ve domuz ahırına akşamdan artan yemeklerini dökerdi. Ördeklere taş atar, tavukları beslerken birden bir tanesine tekme yapıpıştırıverirdi. İzava bu örneklerden dolayı adamın biraz eksantrik bir tiplene olduğunu düşünse de onu akli başında sayıyordu. O güne dek karşılaştıkça başıyla selam verip geçmişti.

Sahiden... akli başında bir insan ile bir deli arasındaki fark nasıl anlaşılırdı? Aralarındaki tek fark, delilerin sıradan insanların aksine çok daha samimi olmasıydı. Deli adam canı gülmek isterse katıla katıla güler, insanlara emirler vermek isterse emir verir, canı isterse ördeklere taş atar, keyfine göre iki saat domuzların bir kışını bir kafasını dürterek eğlenirdi. Fakat karakteri gereği diğer insanların bakışlarından çekinir; mahremine, hayatının büyük kısmını diğer insanlardan gizlemeye önem verirdi. Evin girişinin böyle dolambaçlı bir yerde olmasının sebebi de buydu. Adam ve karısı sessiz sakin, mütevazı bir hayat sürüyordu, evlerinde çalkantılı şeyler olmazdı. Evin bulunduğu alanın tam karşısında bir apartman vardı, buradan sürekli akan su ve müstehcen kadın sesleri geliyor, İzava'nın yaşadığı dairede dahi duyuluyordu. Dairede ikisi de fahişelik yapan iki kız kardeş yaşıyordu. Ablasının müşterisi olduğunda kardeşi, kardeşi-

nin müşterisi olduğunda ise ablası koridorda bir oraya bir buraya yürüyüp bekliyordu. Bu insanlara rağmen deli adam sırf kıs kıs güldüğü için “tuhaf” bulunuyor, diye düşündü İzava.

Deli adamın aptal karısı ise oldukça sessiz ve sakin bir kadındı. Ağzını açtığında yalnızca mırıl mırıl sesler çıkardı, dediklerini dikkatle dinleyip duyabilenler ise ne dediğini anlamakta güçlük çekerdi. Yemek yapmayı da pirinç haşlamayı da bilmezdi. Belki mebur kalsa elinden birkaç bir şey gelirdi fakat bir hata yapıp azarlanmayadursun, hemen titremeye başlar ve daha fazla hata yapardı. Kocasıyla kendine ayrılan pirinç payını almaya gittiğinde dahi kendine güveni olmazdı; oracıkta dikilip kalırdı, ona etrafındaki insanlar yardımcı olurdu. İnsanlar, “Deli bir adamla evlenen kadının aptal olması şaşırtıcı değil, üstüne çok konuşmamak lazım,” diye düşünüyordu. Adamın annesi, gelini pilav dahi yapamadığı için öfkeleniyordu. Genelde alçakgönüllü ve iyi huylu bir yaşlı kadındı. Fakat histerisi ne zaman bastırса kafayı yiyor, deli oğlunun en hiddetli anlarından daha da öfkeli bir şekilde bağırıyordu. Evin bu üç dengesiz sakini arasında en çok gürültü çıkaran kişi bu kadındı. Aptal kadın bu hiddetli çıkışlardan öyle korkuyordu ki sakin günlerde dahi gerginlikten tir tir titriyordu. Kadının ayak seslerini duyduğu an endişelenmeye başlıyordu. İzava ona selam verdiğinde korku içinde kalakalıyordu.

Bazen aptal karısı da kocasıyla beraber domuz ahırına giderdi. Deli kocası kendi eviymişçesine içeri giriyor ve ördeklere taş atıyor, eline bir şeyler alıp domuzların kafalarını dürtüklüyordu. Yarım akıllı karısı ise tam aksine bir gölge gibi sessizce girerek domuz ahırının arkasında nefes dahi

almadan saklanıyordu. Kadın ahırda belli bir süre geçir-meyedursun, yan evden kayınvalidesinin, “Osayo! Osayo!” diye bağırdığı duyulurdu. Bağırışı duyan aptal kadın hemen korku içinde çömelirdi. Tıpkı bir böcek gibi sürüne sürüne hareket ederek ahırdan çıkardı.

Gazete muhabirliği ve eğitim filmi yönetmenliği kö-tünün de kötüsü mesleklerdi. Bu sektörlerdeki insanların anlıyor görüldüğü tek şey mevcut modaydı ve yaşamları sürekli zamanın gerisinde kalmamak için sarf ettikleri bir çabadan ibaretti. Bu dünyada kişiliğe, ego arayışına ya da özgünlüğe yer yoktu. Ofis çalışanları, memurlar veya okul öğretmenleri gibi, günlük konuşmaları ego, insanlık, kişilik, özgünlük gibi kelimelerle doluydu. Ancak tüm bunlar sadece laf kalabalığıydı. “İnsani acı” derken kastettikleri, bir ka-dını baştan çıkarmak için tüm paranın harcandığı bol içkili bir gecenin ardından akşamdan kalmalığın verdiği rahatsızlık hissi gibi saçma sapan bir şeydi. “Yaşa yükselen güneş”, “askerlerimize minnettarız”, “aman efendim gözlerim sım-sıcak yaşlarla doldu”, “bam güm bombalama sesleri”, “bir adam çılgınca atıyor kendini yere”, “makinelî tüfek ateşinin şakırtısı” gibi klişelerle dolu; hiçbir manevi değeri olmayan, içten duygularla yaklaşamadıkları konuları ve cümleleri alıp alıp filmler çeker veya yazılar yazarlardı. Ve bu ortaya koyduklarının savaşı betimlediğine inanırlardı.

Bazıları askeri sansür nedeniyle yazamadıklarını söylüyordu ama gerçek şu ki savaş olsun ya da olmasın, herhangi bir konuda nasıl dürüstçe yazacakları konusunda en ufak bir fikirleri yoktu. Yazılarda gerçeğin ya da gerçek duyguların sansürle hiçbir ilgisi yoktur. Bu kişiler hangi dönemde yaşamış olurlarsa olsunlar, kişilikleri kesinlikle aynı eksikli-

ği gösterecekti. Geçerli modaya uygun olarak değiştiler ve günün popüler romanlarından alınmış ifadeleri kendilerine model aldılar.

Şüphesiz, dönemin kendisi hem ilkel hem de anlamsızdı. İnsan dürüstlüğü ile Japonya'nın iki bin yıllık tarihinin gömüldüğü savaş ve yenilgi tufanı arasında nasıl bir ilişki olabilirdi? Ulusun tüm kaderi, en zayıf içsel muhakeme becerisine sahip olan bu adamların iradesi ve onları takip eden cahil kalabalığın kör eylemleri tarafından belirleniyordu. Şehir editörünün ya da başkanın önünde kişilik ve özgünlükten bahsederseniz, size aptal olduğunuzu söylercesine yüzünü çevirirdi.

Ne de olsa bir gazete muhabiri, işlevi “hepinize teşekkür ederiz, cesur askerler!”, “ah, yükselen güneş bayrağının görüntüsü ne kadar ilham verici!”, “gözlerim sınırsız yaşlarla doldu!” diye haykırmak olan bir makineydi. Ve gerçekten de tüm dönem böyleydi – hepsi sadece bir makineydi.

Müdürler, planlama departmanı üyeleri ve diğer gruplar, Tokugawa döneminin profesyonel kumar toplulukları gibi kendi özel dalaverelerini oluşturmak üzere bir araya gelmişlerdi. Her şey gruptaki yoldaşığa dayanıyordu ve üyelerin bireysel yetenekleri, geleneksel “görev” ve “insani duygu” ilkelerine özel bir vurgu yapılarak dönüşümlü olarak kullanılıyordu. Tüm örgüt bürokrasinin kendisinden daha bürokratik hâle geldi. Böylece kendi vasatlıklarını korumayı ve ümitsiz bir yetenek eksikliği üzerine kurulu bir tür karşılıklı yardımlaşma örgütü oluşturmayı başardılar. Sanatsal özgünlük yoluyla yükselmeye çalışmak sendika kurallarının alçakça bir ihlali olarak görülüyordu. Gruplar içeride yetenek kıtlığını önleyecek yardım örgütleriydi ancak dış dünyayla

ilişkilerinde, üyeleri “halkın barlarını” işgal eden ve bira şişelerini yudumlarken sanat hakkında sarhoş sarhoş tartışan içkici çetesiydi. Bereleri, uzun saçları, kravatları ve ceketlerine bakıldığında tam anlamıyla “sanatçı” oldukları söylenebilirdi fakat hepsinin özünde bürokrasi vardı. İzava sanatın özgünlüğüne inanır, sanatın sunduğu eşsiz bireyselliği yok sayamazdı. Dolayısıyla görev insanlarının oluşturduğu toplulukta rahat etmek bir yana, bu insanların bayağılığı ve pespayeliği karşısında iğrenmeden edemiyordu. Bu durum onun dışlanmasına sebep olmuştu; selamları karşılıksız kalıyor, hatta bazıları tarafından sert bakışlarla karşılanıyordu.

Bir gün kararlı bir şekilde müdürün ofisine girdi ve savaş ile mevcut sanatsal üretim eksikliği arasında kaçınılmaz, mantıklı bir bağlantı olup olmadığını sordu. Yoksa bu eksiklik, gerçekliği resmetmek için gereken tek şeyin bir kamera ve birkaç parmak olduğunda ısrar eden ordunun kasıtlı bir amacı mıydı? “Elbette,” dedi İzava, “biz sanatçıların asıl görevi, sanat eseri üretmek için gerçekliği hangi açıdan resmetmemiz gerektiğine karar vermektir.” İzava konuşmaya devam ederken, başkan yana döndü ve tiksinti dolu bir ifadeyle sigarasını üfledi. Sonra alaycı bir tavırla gülümse-di. “Madem burayı beğenmiyorsun, neden şirketimizi terk etmiyorsun? Ağır işlerde çalıştırılmak üzere askere alınmaktan korktuğun için mi?” der gibiydi. İfadesi yavaş yavaş kızgınlığa dönüştü. “Neden bizim çalışma tarzımıza uyum sağlayamıyorsun?” diyordu sanki şimdi de. “Sadece diğer adamlar gibi günlük işlerini yap ve aynı şekilde maaşını al! Seni ilgilendirmeyen şeyler hakkında düşünmeyi de bırak. Bu ne terbiyesizlik!” Direktör, İzava’nın sorularına tek bir kelime bile yanıt vermeden, odadan çıkmasını işaret etti.

Bu iş nasıl olur da kötünün iyisi olmaktan ibaret olabilirdi? Bazen her şeyi bırakıp orduya çağrılmanın en iyisi olacağını düşünüyordu. Düşünmenin ıstırabından bir kurtulabilse, kurşunlar ve açlık bile bir nimet gibi görünebilirdi.

İzava'nın şirketi *Rabaul'un Düşman Eline Düşmesine İzin Verme* yin! ve *Rabaul için Daha Fazla Uçak!* gibi filmler üzerinde çalışırken, Amerikan kuvvetleri Rabaul'u çoktan geçmiş ve Saipan'a inmişti. *Saipan için Topyekûn Savaş* bitmeden Saipan düştü; ve çok geçmeden Saipan'da konuşlu Amerikan uçakları Japonya semalarında uçmaya başladı. İzava'nın meslektaşlarının filmlerini planlarken gösterdikleri heves tuhaftı. *Yangın Bombaları Nasıl Söndürülür, Havada Parçalanan Cesetler, Patates Nasıl Yetiştirilir, Tek Bir Düşman Uçağı Sağ Kalmasın!, Güç Tasarrufu ve Uçaklar* - birbiri ardına son derece sıkıcı ve uzun filmler hazırlamışlardı.

Çok geçmeden film stokları tükenmeye başladı ve kullanılabilir kameralar da azaldı. Sanatçıların coşkusu, lirik bir çılgınlığa kapılmışlar gibi yeni zirvelere ulaştı. Filmleri artık *Kamikaze İntihar Pilotları, Anakara için Kararlı Savaş, Kiraz Çiçekleri Düştü* gibi başlıklar taşıyordu. Son derece sıkıcı, soluk kâğıt parçaları gibi filmlerdi bunlar. Bu sırada Tokyo harabeye dönmek üzereydi.

İzava'nın şevki sönmüştü. Sabah uyanıp da tekrar işe gitmesi gerektiğini fark ettiğinde hemen uykusu geldi. Tam uyuklamaya başlamıştı ki hava saldırısı uyarısı duyuldu. Ayağa kalktı ve tozluklarını giydi. Sonra bir sigara çıkarıp yaktı. İş bırakırsa sigarasız kalacağı aklına geldi.

Bir gece İzava geçce kaldı ve son tramvayı zar zor yakalamayı başardı. Özel tramvay hattı çoktan kapanmıştı

ve eve dönmek için karanlık sokaklarda bir hayli yürümesi gerekiyordu. Işığı açtığında, her zaman yere serdiği yatak takımının kaybolduğunu görünce şaşırdı. Bu garipti çünkü o dışarıdayken odasına hiç kimse girmezdi. Dolabı açtı. Orada, yatak yığınlarının yanında, yan komşusu olan aptal kadın çömelmiş duruyordu.

Huzursuz gözlerle İzava'nın suratına baktıktan sonra suratını yatak takımına gömdü. İzava'nın sinirli olmadığını anladığında bir rahatlama hissedip şaşırtıcı derecede sakinleşmişti. Ağzından yalnızca mırıl mırıl sesler çıkıyordu, daha yüksek sesle konuştuğunda dahi söylediklerinin İzava'nın sorduğu sorularla uzaktan yakından alakası yoktu. Aklından geçen şeyleri evirip çevirip birbirinden bağımsız, belirsiz parçalar hâlinde söylüyordu. İzava kadına daha fazla soru sormadan durumu anlamıştı. Kadın muhtemelen yaşadığı evde yine azarlanmıştı, canına tak edince de buraya kaçmayı akıl etmişti. Cevabını alamayacağı sorularla kadını daha da germemek için, yalnızca ne zaman ve nasıl geldiğini sordu. Kadın bir süre daha birbiriyle alakasız cümleler kurduktan sonra üzerindeki kıyafetin bir kolunu sıyırıp (kolunun üzeri yer yere morarmıştı) "Ben... canım yanıyor... hâlâ canım yanıyor... az önce de çok acıyordu..." diye kesik kesik anlattı. İzava epey uzun süren bu açıklamadan kadının akşam vakitlerinde pencereden girdiğini anladı. Kadın çıplak ayaklarıyla dışarıda gezindikten sonra girdiği ve odayı çamur yaptığı için özür diledi. Ne dediği anlaşılmadan mırıldanarak biraz daha laf kalabalığı yaptığı için bu özürlü tam olarak kime söylemişti anlamak mümkün değildi.

Gecenin bir yarısı bu telaşlı kadını geri götürmek için komşusunu uykusundan uyandırmak uygun olmayacaktı.

Kadının bir gece evinde kalmasına izin verip onu evine sabah götürmek de yanlış anlaşılmaya sebep olacaktı. Sonuçta karşısındaki adam delinin tekiydi. “Aman! Ne olacak?” İzava tuhaf bir şekilde cesaretlenmişti. Bu cesaretin altında yatan şey şuydu: Gündelik hayatında hislerini tamamen kaybetmesi kendisine heyecan arayışı ve merak olarak dönmüştü. Ne olursa olsun, artık gerçekliği bir çeşit test olarak görmeyi hayat felsefesinin önemli bir parçası hâline getirecekti. Bu aptal kadını bir geceliğine koruyup kollamak öncelikli görevim, onun dışında düşünüp telaşlanmama gerek yok, dedi kendi kendine. Birden vuku bulmuş bu tuhaf olaydan etkilenmiş olması da utanılacak bir şey değildi.

İki adet nevresim serip kadını yatırdı, ardından ışıkları söndürdü. İki dakika bile geçmemişti ki kadın birden yattığı yerden kalktı ve odanın bir köşesine doğru yürüyüp çömeldi. Kış mevsimi olmasaydı İzava bu durumu umursamadan uykusuna devam edebilirdi. Fakat öyle bir soğuk vardı ki! Örtüsünün yarısını kadına vermişti ve dışarıdan gelen tüm soğuğu vücudunda hissediyor, tir tir titriyordu. Yerinden kalkıp kadının durumuna bakmak için ışığı açtı. Kapının yanında çömelmiş duran kadın, elbisesinin yakalarını birbirine kavuşturuyordu, yuvasını kaybetmiş ve köşeye kısıtılmış bir yaratık gibi bakıyordu etrafa.

İzava, “Ne oldu? Hadi uyu artık,” dediğinde isteksizce kafasını sallayarak yatağa girdi girmesine fakat yine ışıklar kapandıktan iki dakika sonra aynı şekilde yerinden kalktı. İzava kadını tekrar yatağına götürdüğünde, “Telaşlanılacak bir şey yok, sana dokunmayacağım,” diye kadını temin etmeye çalıştı. Yine de kadın korku dolu gözlerle birtakım özürler mırıldandı. Üçüncü kez ışıklar kapandığında kadın,

bu defa bir saniye bile beklemeden yatağından kalktı, gardırobun kapağını açıp içeri girdi.

İnatçılığı İzava'yı sinirlendirmeye başlamıştı. Sertçe gardırobun kapısını açtı, "Sen beni anlamıyor musun? Hakkımda yanlış fikre kapılma sakın, sana dokunmayacağımı uzun uzun anlattım. Niye kendini gardıroba kapayıp bana kendimi kötü hissettiriyorsun? Madem güvende hissetmiyorsun, neden kaçıp sığınmak için buraya geldin? Beni aşağılıyorsun, onurumu zedeliyorsun, ne hakkın var buraya gelip mağdurmuşsun gibi davranmaya? Rol yapmayı kes artık!" dedi.

Belli ki İzava'nın kurduğu cümleleri anlayacak kadar bile aklı yoktu bu kadının. Böyle yarım akıllı bir kadını azarlamaktan daha anlamsız bir şey olamazdı. Kadının yanaklarına birer şaplak atıp vakit kaybetmeden uykuya dönmek en iyisiydi. Kadın tuhaf bir surat ifadesiyle yine mırıl mırıl bir şeyler söylemeye başlamıştı. "Eve dönmem lazım... Buraya hiç gelmemeliydim..." gibi şeyler mırıldanıyordu.

"Artık dönecek yerim yok benim," dediğinde İzava doğal olarak biraz duygulanmıştı.

"O hâlde geceyi sakın sakın burada geçirmek iyi olmaz mı? Hiçbir kötü niyetim olmadığı hâlde mağdur rolü yaptığın için sinirlendim sadece. Sen de gel gardıroptan çık, yatağında dinlen."

Kadın, İzava'ya bakarken öncekinden daha hızlıca mırıldanmaya başladı.

Şaşkınlığa uğrayan İzava, "Ne?" diye sordu. Çünkü kadının mırıl mırıl konuşmasının içinden, "Benden hoşlanmadın belli ki," dediğini açık ve net bir şekilde duymuştu.

"Efendim, ne dedin?" İzava'nın gözleri gayriihtiyari faltaşı gibi açıldı ve adam, kadını dinlemeye başladı.

Kadın ise mahzun bir surat ifadesi takınıyordu. “Buraya hiç gelmemeliydim... Benden gerçekten hoşlanmıyorsun... Ben böyle olacağını hayal etmemiştim...” minvalinde cümleleri art arda sıralıyordu. En sonunda sessizliğe bürünüp boşlukta bir noktaya bakmaya başladı.

İzava sonunda her şeyi anlamıştı.

Kadın kendisinden korkuyor değildi. Hatta durum tam tersiydi. Kadın buraya, kendi evinde azarlandığı için bir sığınak bulma ümidiyle gelmemişti. İzava’nın sevgisini elde etme beklentisiyle gelmişti. Fakat İzava’nın onu sevdiğine inanmasına neden olacak ne yaşanmıştı ki? Domuz ahırının yakınlarında, patikada veya sokakta karşılaştıklarında kısa bir selamlaşma dışında iletişimleri olmamıştı. Her şey şu an o kadar hızlı geliyordu ki tüm bunlar İzava’ya insanüstü güçlerin planladığı bir maskaralık gibi görünüyordu. Aptal kadın için durum gerçekten acı verici olmalıydı. Işıkları kapattıktan sonra iki dakika geçmesine rağmen kadına dokunmamış olması kadının ağırına gitmiş, istenmediği için utanmasına ve yataktan çıkmasına sebep olmuştu. Kadın kendisini gardıroba kapatmıştı. Fakat İzava bu durumu nasıl yorumlayacağını bilemiyordu, kadının mahcubiyetini ve aşağılanmışlık hissini dışa vuran davranışlar olarak mı yorumlamalıydı bunu? Bu davranışı açıklayacak bir kelime dahi gelmiyordu aklına. Aptal kadınla aynı seviyeye inmekten başka bir yol yoktu. Sonuçta normal bir insan gibi yaklaşmaya ne gerek vardı? Bu aptal kadının saf yüreğini kendisi de benimsese bu utanç verici bir davranış mı olurdu yani? “Benim de böyle saf, çocuksu bir kalbe ihtiyacım var, hem de her şeyden çok, onu önceden bir yerlerde kaybetmiş olmalıyım. Gündelik hayatım yoğunluğuna kendini kaptır-

miş insanların fikirleriyle kirlenmiş yüreğim, sahte şeylerin peşinden koşmuş, kendimi yormuşum.”

Kadını tekrar yatağa yatırdı, bu defa yastığının hemen ucuna oturdu. Üç veya dört yaşlarındaki kızını uyutmak için yatırmışçasına perçemlerini okşadı. Kadının gözleri boş bir ifadeyle bakıyor, suratından genç bir kızın masumiyeti akıyordu.

Kadınla ciddi bir şekilde konuşmaya başladı: “Senden hoşlanmıyor değilim. İnsanların sevgisi yalnızca bedensel hareketlerle ölçülecek şeyler değildir. Biz insanlar, yaşantımızın son anlarında doğduğumuz yerde olmak isteriz. Sen çoktan doğduğun yere dönmüş gibisin.”

Elbette önceki dediklerini anlamayan kadın bu dediklerini hiç anlayamazdı. Fakat sorun değildi, hem kelime denilen bu şeyler gerçekte ne işe yarardı ki? Bir değeri var mıydı kelimelerin? İnsan sevgisinin dahi gerçek olduğuna dair bir kanıt var mıydı? Her şey sahte bir gölgeden ibaretti. Kadının saçlarını okşarken hıçkırarak ağlamak istedi. Bu minik, temelsiz ve anlaşılması güç sevgi, İzava’nın hayat gayesi olmuş gibiydi, elleriyle kadının saçını okşarken kaderini de avuçlarının içine alıyordu sanki. Aklında yürek parçalayan düşünceler vardı.

Savaş nasıl sonuçlanacaktı acaba? Japonya’nın yenileceği ve Amerikan ordusunun anakaraya çıkacağı belliydi. Japon halkının çoğunluğu yok edilebilirdi. Bütün bunlar doğaüstü bir kaderin sonucu, tabiri caizse Tanrı’nın işiydi. Fakat İzava’nın akli ehemmiyetsiz bir konuda takılı kalmıştı. Gerçekten şaşırtıcı derecede önemsiz fakat aynı zamanda öyle acil bir sorundu ki onu aklından bir türlü çıkaramıyordu. Şirketten aldığı aylık 200 yen civarındaki parayı düşün-

yordu. Bu şekilde maaş almayı ne zamana kadar sürdürebilirdi acaba? Her gün, bir sonraki gün işine son verilirse sokaklara düşeceğini düşünüp endişeleniyordu. Her ay maaşını almaya gittiğinde yanında bir de işten çıkarma ihbarı gelecek diye korkuyordu. Aylık maaş zarfını eline aldığı anda bir yandan bir ay daha yaşayabilecek olmanın mutluluğunu hissediyor, diğer yandan tüm bu şeylerin ne kadar önemsiz olduğunu düşünüp ağlayacak gibi oluyordu. İzava sanat hayalleriyle tutuşan bir adamdı. Oysa bu hayallerin yanında beş kuruş etmeyecek 200 yenlik maaşı onu iliklerine kadar saran bir kedere boğuyor, varlığını en temelinden sarsıyordu. Yalnızca gündelik hayatıyla da sınırlı değildi, ruhunu ve öz benliğini de 200 yen yönetiyordu. Bu saçmalığa sakince, soğukkanlılıkla bakabiliyor olması bile acınasıydı.

“Böyle çalkantılı dönemlerde güzellik algısı nedir ki? Sanat dediğin şey hiçbir halta yaramaz!” Editörün yüksek sesle bağırarak söylediği bu sözler, İzava’nın aklını tamamen bambaşka bir gerçeklikle doldurmuş, göğsünü sivri bir çiviyle delip geçer gibi bir his yaratmıştı. Ah, evet, Japonya kaybedecekti. Hemşerileri, biraderleri teker teker kil bebekler gibi dökülecekti. Sayısız vücut beton ve tuğlalarla birlikte havaya uçacak; etraf bacak, kol, kelleyle dolacaktı. Yeryüzü ağaçların dahi bulunmadığı düz bir mezarlık vadisine dönecekti. Öyle olduğunda nereye kaçacaktı, başını nereye sokacaktı? Bombalanıp paramparça, delik deşik olacak mıydı?

Bazen, bu savaşın sonunda hayatta kalırsa olacakları düşünüp hayale daldardı. Hayata tertemiz, yeni bir sayfa açmayı, asla kafasında canlandıramadığı savaş sonrası yeni dünyayı hayal eder; yıkıntılarla, taş ve çöple dolu bu yeryüzünde

yaşamın nasıl olacağını merak ederdi. Bütün bunların yarım sene, taş çatlasın bir sene içinde gerçekleşeceği muhakkaktı. Buna rağmen çok uzak geleceği, rüyalarındaki bir dünyayı hayal ediyormuş gibi hissediyordu. Ne yazık ki yaşama dair tüm umutlarını ortadan silip süpüren 200 yenin kati gücü, hayallerinde bile onu kısıtlıyor, nefesini kesiyor; 27 yaşındaki İzava'nın tüm hislerini gençliğinin baharında söndürüyordu. Işığın dahi olmadığı karanlık, terk edilmiş uçsuz bucaksız bir arazide nereye gittiğini bilmeden yürüyordu sanki.

İzava bir kadın istiyordu, en çok arzuladığı şey buydu. Yine de herhangi bir kadınla yaşayacağı hayat kaçınılmaz olarak 200 yenle sınırlı olacaktı. Tenceresi, tavası, fasulye ezmesi, pirinci, her şeyi bu laneti taşıyordu. Çocuğu doğduğunda ona da bu lanet musallat olacaktı ve kadının kendisi de aynı lanete takıntılı bir iblise dönüşüp sabahdan akşama kadar dert yanacaktı. Heyecanı, sanatı ve umut ışığı ölmüştü; hayatı yol kenarındaki at gübresi gibi çiğneniyor, kuruyor ve en ufak bir iz bile bırakmadan ortadan kaybolmak üzere rüzgâr tarafından uzaklara savruluyordu. Evleneceği kadının peşini de bu lanet bırakmayacaktı.

Katlanılamaz derecede önemsiz bir hayattı İzava'nın hayatı. Kendisinde bu abes hayata çözüm bulacak güç yoktu. Savaş, tuhaf ve gizemli bir tarafsızlıkla insanları teker teker yargılayacaktı. Japonya'nın tamamını taş ve yıkıntılarla dolu bir araziye çevirirken insanları birer kil bebekleriymişçesine dağıtacaktı. Yürek parçalayıcı, muazzam bir sevgi gösteriydi bu – hiçlikten çıkan bir sevgi gösterisi. Yıkım tanrısının kollarının arasında derin bir uyku çekmek istiyordu İzava. Sabah hava saldırısı sireni çaldığında yeni bir yaşam

enerjisiyle kalkmış ve tozluklarını giymişti. Hayatı her gün yaşamaya değer kılan tek şey, hayatın verdiği tedirginlikle alay etmektir. Sesler sustuğunda iyice morali bozuluyor ve bir kez daha tüm duygularını yitirmiş olmanın çaresizliğine kapılıyordu.

Aptal kadın pirinç haşlamayı da miso çorbası yapmayı da bilmiyordu. Kendisini ifade bile edemiyordu ve genel olarak pirinç dağıtım sırasında beklemek dışında yapabileceği bir şey yoktu. En ufak darbeye kırılmaya müsait ince bir cam levha gibi, küçücük bir sevinç ya da öfke imasına bile tepki veriyordu. Korkularının pençesinde ve dalgınlık içinde etrafındaki insanların isteklerine baş eğip geçiyordu. İki yüz yenlik maaşın beraberinde getirdiği bu kötü ruh dahi böyle bir kadını lanetleyemezdi. “Bu kadın âdeta benim için yapılmış sefil bir oyuncak bebek,” diye düşündü İzava. Zihninde, kollarında bu kadın ve etrafında esen rüzgârla karanlık bozkırda dolaşacağı sonsuz bir yolculuk hayal etti.

Yine de tüm bu fikirde oldukça fantastik ve gülünç bir şeyler olduğunu hissetti. Muhtemelen bunun nedeni, dışarıdaki önemsizliğinin artık kalbini öylesine aşındırmaya başlamış olmasıydı ki içinden fışkıran samimi aşk duygusu tamamen sahte görünüyordu. Ama neden sahte oldu ki? Evlerindeki fahişelerin ve sosyete kadınlarının bu aptal kadından daha insan olduklarını söyleyen temel bir kural mı vardı? Evet, saçma bir şekilde, gerçekten de böyle bir kural varmış gibi görünüyordu.

Neden korkuyorum ki? Her şey o 200 yen’in getirdiği kötü ruhtan kaynaklanıyor. Evet, şimdi bu kadın aracılığıyla kendimi kötü ruhtan kurtarmak üzereyken, hâlâ onun la-

netine bağılı olduğumu görüyorum. Gerçekten korktuğum tek şey dünyanın beni nasıl gördüğü. “Dünya”dan kastım da burada, apartmanlarda yaşayan kadınlar topluluğu – fahişeler, kapatmalar, gebeler ve bir sürü kaz gibi genizden gelen sesleriyle gıdaklayan ev kadınları. Başka bir dünya olmadığını biliyorum. Ancak bu gerçek ne kadar tartışılmaz olsa da buna *inanmam* mümkün değil. Çünkü garip bir kuralın korkusuyla yaşıyorum.

Şaşırtıcı derecede kısa bir geceydi (fakat bir yandan da sonsuzluk kadar uzun gelmişti). Daha o farkına varmadan şafak sökmüş; vücudu sabah soğuğuyla hissizleşip taş gibi kaskatı hâle gelmişti. Gece boyu kadının yastığının yanında oturup saçlarını okşadı.

O gün İzava için yepyeni bir hayatın başlangıcıydı.

Fakat evine bir kadın bedeninin eklenmiş olması dışında, hiçbir değişiklik yoktu aslında hayatında. İnanılmaz görünse de manevi dünyasında ya da hayatında tek bir tomurcuk bile filizlenmemişti. Zihni bunun ne kadar olağanüstü bir olay olduğunu algılamıştı tabii ama bunun dışında hayatında en ufak bir değişiklik yoktu, masasının yeri bile değişmemişti. Her sabah işe gidiyordu ve o dışarıdayken akli kıt bir kadın dolapta onun dönüşünü bekliyordu. Dışarı çıktıktan sonra kadını tamamen unutuyor ve bu olay hakkında biraz olsun düşünecek olsa, belirsiz bir geçmişte, on ya da yirmi yıl önce olmuş bir şey gibi geliyordu.

Savaş insanlarda gizemli bir hafıza kaybına sebep olmuştu. Olağanüstü yıkıcı gücü yüzyıllık bir değişimin tek bir günde gerçekleşmesine neden oluyor, geçen haftaki olayları yıllar önce olmuş gibi gösteriyor ve önceki yılın

olaylarını belleğin derinliklerine gömüyordu. İzava'nın yaşadığı yerin yakınındaki fabrikaları çevreleyen binalar “planlı tahliye” çılgınlığıyla yıkılmış, tüm mahalleyi girdap gibi dönen bir toz yığınına dönüştürmüştü ancak enkaz daha kaldırılmamış olsa da yıkım bir yıl önce gerçekleşmiş bir olaymış gibi çoktan geçmişte kalmıştı. Şehri tamamen dönüştüren muazzam değişiklikler, ikinci kez görüldüğünde kanıksanıyordu.

Aklı kıt kadın da bu topyekûn hafıza kaybına ait çok sayıda bulanık parçadan biri hâline gelmişti. Yüzü diğer parçaların arasında uzanıyordu: daha birkaç gün öncesine kadar insanların kuyrukta beklediği tren istasyonunun önünde bulunan, tahliye edilmiş “halk barı”ndaki keresteler ve kıymıklar arasında, bombadan harap olmuş yakındaki bir binanın geride bıraktığı çukurlar arasında, yangına kurban giden şehrin yıkıntıları arasında...

Her gün siren çalıyordu. Bazen bu hava saldırısı uyarısı olurdu. Siren sesi İzava'yı derin bir huzursuzluğa sürüklüyordu. Onu endişelendiren, yaşadığı yerin yakınlarında bir hava saldırısı olma ihtimali ve şu anda, o ofiste otururken bile evde bilinmeyen bir değişiklik yaşanabileceği gerçeğiydi. Hava saldırısı olursa aptal kadın heyecanlanıp evden dışarı fırlayabilir ve böylece sırlarını tüm mahalleye ifşa edebilirdi. Bilinmeyen değişikliğe karşı duyulan korku İzava'yı her şeyden çok endişelendiriyor ve hava henüz aydınlıkken eve dönmesini imkânsız hâle getiriyordu. Pespaye kaygıların egemen olduğu bu acınası durumla çok kez boşuna mücadele etmişti. Hiç değilse her şeyi terziye anlatmak isterdi ama bu ona faydasız ve kötücül bir eylem olarak göründü çünkü bu endişelerinden en zararsız şekilde, bir itirafla kur-

tulacağı anlamına gelirdi. Bu yüzden sessiz kaldı ve içten içe hor gördüğü sıradan insanlardan daha iyi olmadığı için öfkeyle kendine lanet okudu.

İzava, aptal kadının iki yüz ifadesini unutamıyordu. Bir sokağın köşesini dönerken, ofis binasındaki merdivenlerden çıkarken, tramvayın önündeki insan kalabalığından kurtulurken – bu ve diğer beklenmedik anlarda aniden o iki yüzü hatırlıyordu. Düşünceleri donup kalıyor ve bir anlık çılgınlığa kapılıyordu.

Aklından silinmeyen bu iki surattan biri, vücuduna dokunduğu ilk anda kadının takındığı surat ifadesiydi. Bu olay İzava'nın hafızasında bir yıl öncesinin anıları arasına girmişti bile, taptaze kalan tek şey kadının o anki surat ifadesiydi.

O günden itibaren aptal kadın yalnızca kendisini bekleyen bir beden olmuştu; bu etten beden dışında herhangi bir hayatı yoktu, bir düşünce belirtisi göstermiyordu. Tek yaptığı beklemektir. İzava'nın ellerinin vücudunun herhangi bir yerine dokunması bile kadının tüm benliğinin cinsel eylem tarafından işgal edilmesine yetiyordu; vücudu, yüzü sadece bunu bekliyordu.

Gecenin bir yarısı bile olsa İzava kadına dokunduğu an kadının uyku hâlindeki vücudu ayılıp hep aynı tepkiyi veriyordu. Bedeni daimi bir bekleme hâlindeydi, bekliyor, bekliyordu. Uyurken bile. Fakat uyanıkken aklından neler geçtiği sorusuna gelince, İzava kadının beyninin boş olduğunu fark etmişti. Canlı bir beden ve ölü bir ruh – kadının sahip olup olabileceği bu kadardı. Kadının vücudu uyanıkken ruhu uyuyordu. Gece yarısında ise İzava'yı beklemekte olan beden uyanıyordu. Yalnızca şuursuz bir tutkusu vardı.

Her an uyanmaya hazır, tıpkı bir solucan gibi her dokunuşa kıvrılarak tepki veren bir vücuttu bu.

Aklında kalan diğer surat ifadesini ise işe gitmediği günlerin birinde görmüştü. Öğle vaktini çok geçmemiştir, iki saat boyunca çevredeki mahalleler hava saldırısında bombalanırken İzava, aptal kadınla birlikte dolaba saklanmıştı. Saldırının gerçekleştiği merkez İzava'nın evinden dört yüz elli metre uzaktaydı. Yerin sarsılmasıyla birlikte bölgedeki evler de sarsılıyordu. Bombalanma seslerinin etkisiyle aklı donuyor ve nefesi kesiliyordu İzava'nın.

Her ne kadar ikisi de aynı şekilde havadan atılsa da tahrip amaçlı bombalarla yangın bombalarının insanların içinde yarattıkları korku farklıydı. Fare yılanıyla engerek yılanını kıyaslamak gibi bir şeydi bu. Yangın bombaları korkunç, tıktırlı bir ses çıkaran bir mekanizma ile donatılmıştı ancak yere ulaştıklarında patlamıyorlardı ve ses havadayken kesiliyordu. "Bir ejderhanın başı ve bir yılanın kuyruğu" derler ya. Aslında ne yılanın gibi ne de başka türlü bir kuyruk vardı ortada ve insan o büyük dehşete maruz kalmıyordu. TNT bombalarının ise havadan düşerken çıkardıkları ses yağmurun hafif şıpırtısı gibiydi ancak bu ses dünyanın eksenini paramparça edecekmiş gibi görünen müthiş bir patlamayla son buluyordu. Sirenlerin insana hissettirdiği korku, patlamaların gümbürtüsü yaklaştıkça duyulan umutsuz dehşet, insanın kendini canlıdan çok ölü hissetmesine neden oluyordu.

Daha kötüsü, Amerikan uçakları yüksek irtifalarda uçuğu için insanların üzerilerinden geçen uçakların sesini

* Saman alevi gibi birden parlayıp hızlıca sönmek gibi bir anlamı olan Japonca deyim. -yhn

duyması öyle güçlü ki o uçakların aşağıda yaşanacaklarla alakaları dahi yokmuş gibi görünüyordu. Dolayısıyla, saldırıya geçtiklerinde insanlar, elinde kocaman bir baltayla onlara değil de başka yöne bakan canavarın tekinin saldırısına uğramış gibi telaşa düşüyordu. Saldıracak düşmanın ne zaman ne yapacağı meçhul olduğundan uzaklardan gelen savaş uçaklarının tuhaf sesi insanlarda uç noktada bir huzursuzluk hissi oluşturmuyordu. Bu huzursuzluk yetmezmiş gibi gökyüzünden yağmur damlaları gibi yangın bombaları düşüyordu. Patlamayı beklerken hissedilenleri anlatmak gerçekten güçlü, insanın nefesi kesiliyor, zihni birden bulanıklaşıyor ve diyecek söz bulamıyordu. Sonsuza kadar sürüyordu sanki. Dünyadaki son anlarını yaşıyor olmanın bilinciyle gelen buz gibi soğuk, insanı deliliğin eşiğine sürükleyen bir çaresizlik hissediliyordu.

İzava'nın şansına, yaşadığı kulübenin dört tarafı da apartman daireleri, terzinin evi, deli adamın evi gibi iki katlı binalarla çevriliydi. Camları kırılmış, çatıları yağmalanmış komşu binalarının aksine İzava'nın kulübesinin camlarında çatlak dahi yoktu. Yalnızca domuz ahırının önündeki araziye uçtakilerin giydiği tarzda, kanla kaplı bir hava saldırısı başlığı düşmüştü. Gardırobun içinde İzava'nın yalnızca gözleri belli oluyordu. Aptal kadının suratına baktı. Hiçliği kabullenmiş o çaresiz, ıstırap içindeki suratına.

Evet, normal insanların idrak kabiliyeti vardı. Zor durumlarda akıllarını kullanıp sakın kalabilirler ve hislerine hâkim olabilirlerdi. Bunu yapacak salim bir akla, sakın kalma yetisine sahip olamamak ne felaket şeydi! Ölümün kapısından içeri bakan kadının suratında ve hatta tüm bedeninde yalnızca dehşet ve ıstırap vardı. İstırapla hareket edi-

yor, gözlerinden birer damla yaş dökölüyordu. Bir köpeğin ağlaması oldukça çirkin bir görüntü olurdu; gülmesi benzer şekilde yine nahoş bir manzara. Bu kadın da öyleydi, surat en ufak zekâ kırıntısından yoksun olunca akan gözyaşları ne çirkin görünüyordu! Tuhaftır, beş altı yaşlarındaki çocuklar bombalanma sırasında hiç ağlamazdı. Onun yerine kalpleri güm güm çarpar, konuşma yetilerini yitirir ve gözlerini kocaman açıp esrarengiz bir şekilde bakakalırlardı. Çocukların yaşadıklarına dair tek belirti kocaman açılmış gözleri olurdu. Fakat bakışlarında korkuya dair doğrudan veya dolaylı herhangi bir ifade olmazdı. Çocuk değil de akli selim bir yetişkinmişçesine duygularını sessizce bastırabiliyorlardı. Tehlike anlarında endişe ve ölüm korkusu gibi hisleri açık açık sergileyen yetişkinlere kıyasla daha sakin oldukları apaçık görülüyordu.

Aptal kadının içinde bulunduğu ıstırap ise gözleri faltaşı gibi açık çocukların verdiği tepkiye hiç benzemiyordu. Kadının ki içgüdüsel bir tepkiydi yalnızca: ölüm korkusu ve ölüm fikrinin beraberinde getirdiği o perişanlık... Bunlar bırak insanı, bir böceğe özgü bile sayılmayacak kadar ilkel tepkilerdi. Kadın ille de bir şeye benzetilecek olsa, altı yedi santimetrelik minik bir tırtıl büyümüş, insani boyutlara ulaşmış da sürünmeye devam ediyor gibi denebilirdi. Sürünürken de gözlerinden yaşlar akıyordu.

Ağzından tek bir laf çıkmıyordu. Bağırıyor, inlemiyor, öyle ifadesizce duruyordu. İzava'nın varlığından bihaberdi. İnsan olsa böyle bir yalnızlık yaşayamazdı. Bir kadın ve bir erkek aynı gardıroba sığınmışken kadının erkeğin varlığından bihaber davranması olacak iş değildi. Mutlak yalnızlığı hissedebilmek için diğer insanların varlıklarının farkında

olmak gerekir. Yalnızlık, ancak öyle tam bir yalnızlık olabilir. Aptal kadının sergilediği bu kör, bilinçsiz davranış yalnızlık sayılabilir miydi peki? Bu olsa olsa bir tırtılın yalnızlığıydı – sefaletin ta kendisi. İçinde bir damla dahi düşünce bulunmayan bu ıstırap katlanılamayacak derecede çirkindi.

Patlamalar son buldu. İzava kadına sarılarak onu ayağa kaldırdı. Normalde İzava'nın tek bir parmağı göğsüne değse tepki verecek olan kadının bedeni o şehveti kaybetmişti. Kollarının arasındaki bu canlı cesede sarıldıkça kapkaranlık, sonsuz bir deliğe düşüyor gibiydi İzava. O düştükçe delik daha da kararıyor, asla sonu gelmiyordu.

İzava hava saldırısı bittikten sonra yürüyüşe çıktı. Delik deşik olmuş evlerin arasında kopmuş bir bacak, bağırsakları dışarı çıkmış bir kadın gövdesi, bedeninden ayrılmış bir kadın kafası gördü. On Mart'taki büyük hava saldırısının kalıntıları arasında da İzava hâlâ yükselen dumanların arasında amaçsızca dolaşmıştı. Her tarafta insanlar kızarmış kümes hayvanları gibi ölü yatıyordu. Büyük kümeler hâлиндelerdi. Evet, aynen kızarmış kümes hayvanları gibiydiler. Ne iğrenç ne de pislerdi. Bazı cesetler köpek cesetlerinin yanında yatıyordu ve ölümlerinin ne kadar anlamsız olduğunu vurgulamak istercesine tamamen aynı şekilde yanmışlardı. Yine de bu cesetlerde “bir köpek gibi ölmek” ifadesinde ima edilen dokunaklılık bile yoktu. İnsanların köpekler gibi ölmesi değil, köpeklerin yıkıntılar arasındaki diğer nesnelerin yanında, hepsi bir tepsiyeye özenle dizilmiş kızarmış tavuk parçalarıymış gibi yatması söz konusuydu. Bu dört ayaklı şeyler gerçekte köpek değildi; iki ayaklı nesneler de insan değildi.

* Boş yere ölmek anlamına gelen Japonca deyim. -yhn

Aptal kadın yanarak ölürse, bu sadece bir kil bebeğin geldiği gibi toprağa geri dönmesi anlamına gelmez miydi? İzava her an yağabilecek yangın bombalarıyla sokağına gecenin çökebileceğini hayal etti ve orada sükûnet içinde, düşüncelere dalmış hâldeyken vücudunun, yüzünün, gözlerinin farkına varmaktan kendini alamadı. Sakinim, diye düşündü. Ve bir hava saldırısı bekliyorum. Sorun değil. Alaycı alaycı gülümsedi. Ben yalnızca çirkin şeylerden hoşlanmam. Akıllı olmayan bir bedenin yanması ve ölmesi doğal değil mi? Kadını öldürmeyeceğim. Ben korkak ve adi bir adamım. Buna cesaretim yok. Ama savaş muhtemelen onu öldürecek. Savaşın gaddar ellerini kadının boynuna dolaması için çok ufak bir teşvik bile yeterli. Düşünmem gereken bir şey yok. Herhangi bir an yaşanabilir bunlar. Tek yol, her şeyi doğal işleyişine bırakmak.

İzava çok sakince bir sonraki hava saldırısını bekledi.

Takvim 15 Nisan'ı gösteriyordu. Ondan iki gün önce, yani ayın on üçünde, Tokyo'da ikinci kez büyük bir gece vakti hava saldırısı gerçekleşmiş; İkebukuro, Sugamo ve dağ eteklerindeki diğer yerleşim alanlarında büyük çaplı hasara neden olmuştu. İzava'nın şansına, bir şekilde eline afetzed belgesi geçmişti. Böylece tren ile Saitama'ya gidip bir miktar pirinç alarak eve dönebilmişti. Evine vardığı an hava saldırısı sirenini duydu.

Yanıp enkaz hâline gelmemiş alanlara bakan herhangi biri sıradaki Tokyo saldırısının İzava'nın yaşadığı bölgeye olacağını tahmin edebilirdi. Korkunç sonun yaklaştığının farkındaydı İzava, yaşadığı bölge en geç bir ay içinde vahim sona kavuşacaktı. Saldırının en erken yarın, en geç ise

bir ay içinde olabileceğini düşünüyordu. O zamana kadar olan hava saldırılarının sıklığına bakılırsa gece vakti saldırıda bulunulması için en az bir güne daha ihtiyaç olacaktı. Bugünün kıyamet günü olabileceği hiç aklına gelmemişti. Bu yüzden yiyecek aramaya çıkmıştı. Ancak gezisinin asıl amacı yiyecek satın almak değildi. Okul günlerinden beri Saitama'daki bir çiftlikle bağlantıları vardı ve taşraya gitmekteki asıl amacı, birkaç sandık ve bir sırt çantasına doldurduğu eşyalarını oraya bırakmaktı.

İzava çok yorgundu. Yolculuğu hava saldırısı üniformasıyla yapmış ve odasına vardığında sırt çantasını yastık olarak kullanarak olduğu gibi uzanmıştı. Kritik an geldiğinde gerçekten de uyuyakalmıştı. Telsiz sesleriyle uyandı. Düşmanın uçak filosu çoktan Izu Yarımadası'nın güney uçlarına yaklaşıyordu. Bir dakika sonra bombardıman uçakları anakaranın üzerindeydi ve sirenler uyarılarını haykırmaya başladı. İzava içten içe mahallesi için son günün geldiğini biliyordu. Aptal kadını dolaba koydu ve elinde bir havlu, ağzında diş fırçasıyla dışarı, kuyuya gitti. Birkaç gün önce bir tüp Lion diş macunu bulmayı başarmıştı ve uzun zamandır kendisinden esirgenen o buruk tadın keyfini çıkarmaktaydı. Ölümcül ânın geldiği kafasına dank ettiğinde, nedense dişlerini fırçalamak ve yüzünü yıkamak için ilham gelmişti. Ama önce, koyduğunu hatırladığı yerden biraz uzağa taşınmış olan tüpü bulması biraz zaman aldı –bu zaman ona asırlar gibi geldi–, sonra sabunu bulmakta zorlandı (artık dükkânlarda bulunmayan türden, parfümlü bir kalıp sabundu) çünkü o da yanlış yere konmuştu. “Kafam karışıyor,” dedi kendi kendine. “Sakin ol, İzava, sakın ol!” Bunun üzerine başını dolaba vurdu ve tökezleyerek masanın üzerine düştü.

Bir süre hareket etmeyi ve bir şeyler düşünmeyi bırakarak kendini toparlamak istedi. Fakat vücudu, sakinleşme komutuna uyamayacak kadar huzursuz ve telaşlıydı. Sonunda sabunu buldu ve kuyuya gitmek üzere evden çıktı. Dışarıda terziyle karısını gördü, mahallenin ucunda kendileri için kazdıkları sığınağa eşyalarını koyuyorlardı. Çatı katında yaşayan, ördeğe benzeyen kız ise elinde bir valizle oradan oraya koşuşturuyordu. Diğer yandan İzava, azimli bir arayış sonrası dış macununu ve sabunu bulduğu için sevinçliydi, bu akşam kaderin kendisine ne tür bir oyun olacağını merak ediyordu. Henüz suratını kuruluuyordu ki uçaksavarların gümbürtüleri başladı. Kafasını kaldırdığında onlarca projektör ışığının birbirini çaprazlayarak gökyüzünü doldurduğunu gördü. Işıkların ortasında bir Amerikan savaş uçağı havada süzülüyordu. Uçağı başka bir uçak takip ediyordu, onu da başka bir uçak... Kafasını eğip tren istasyonunun durumunu gözettiğinde her yandan alevlerle sarılı olduğunu gördü.

Artık zaman gelmişti. Durum netleşince İzava da sakinleşti. Hava saldırısı başlığını kafasına takıp yatağının içine girdi. Binaların etrafını sarmalayan yirmi dört adet uçak saydı. Projektör ışınlarının arasında süzülüyor, insanların üzerilerinden geçiyorlardı.

Uçaksavarların ardı arkası kesilmeyen yüksek seslerine karşın bombalama sesleri hiç duyulmamıştı. Yirmi beşinci uçağı saydığı anda, yangın bombalarının köprüden geçen bir yük treninin çıkardığı seslere benzeyen alışıldık gürültüleri duyuldu. İzava'nın üzerinden geçen uçaklar, fabrikaların olduğu alana yöneliyor gibiydi. Bulunduğu yerden tam göremediği için domuz ahırının önüne gidip oradan baktı.

Fabrika bölgesi tamamen ateş içindeydi. Şaşırtıcı bir durum daha vardı: Az önce üzerinden uçan uçaklar, tam ters istikametten gelen uçaklar ile birlikte aynı yeri her yönden bombalıyordu. Ardından radyo sesleri sona erdi. Gökyüzünün tamamı yoğun, kırmızı bir duman bulutuyla kaplandı, Amerikan uçakları ve projektör ışınları görünmez hâle geldi. Kuzey yönde ufak bir köşe hariç, her yönü alevler kaplamıştı. Ateş nehri yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Terzi ve karısı ihtiyatlı bir çiftti. Bir süre önce eşyaları için bir barınak yapmışlar ve girişini kapatmak için balçık bile temin etmişlerdi. Şimdi her şeyi planladıkları gibi sığınağa hızla yerleştirdiler, üstüne kapak yerleştirdiler ve üzerini pirinç tarlasından aldıkları toprakla örttüler.

“Bunca aleve karşı hiçbir işe yaramaz bu,” dedi terzi. Üzerinde eski itfaiye kıyafetleri vardı, kollarını birbirine kavuşturmuş hâlde alevleri izliyordu. “Bunca alevi söndürmek mümkün olmaz. Kaçacağım ben buradan. Dumanla boğulup ölmenin kimseye bir yararı olmaz.”

Terzi geriye kalan eşya yığınınını römorkuna yükledi ve, “Neden siz de gelmiyorsunuz, efendim?” diye sordu.

O an İzava'nın içini tuhaf, karmaşık bir korku hissi kaplamıştı. Vücudu, terziyle birlikte buradan kaçıp gitmek istiyordu ama yüreği vücudunun hareket etmesine karşı koyuyordu. Orada öyle donakalmışken kalbinin derinliklerinden bir çığlık sesi geldi: Bekleyip gecikirsem burada yanıp öleceğim! Korkudan beyni uyuşuyordu fakat bir kez daha, zihin gücüyle, koşup gitmeye yeltenen vücudunu durdurabilmişti.

“Ben şimdilik... Bir süre daha burada kalayım. Biliyorsunuz, işim var. Sonuçta eğlence sektörünün adamıyım ben, ölümle yüzyüzeysen nasıl bir hâle büründüğümü kaleme

alma fırsatını kaçırmamam, son kez görevimi yerine getirmem gerekir. Buradan kaçıp gitmeyi istesem de bu mümkün değil. Böyle bir fırsat karşısında arkamı dönüp gidemem. Lütfen siz buradan kaçın. Acele edin, yoksa göz açıp kapayıncaya kadar her şey için çok geç olacak!”

Acele edin. Göz açıp kapayıncaya her şey için çok geç olacak. Her şey kelimesi, İzava’nın kendi hayatını da kapsıyordu. “Acele edin,” derken amacı terziyi yüreklendirmek değildi, bizzat kendi içindeki buradan kaçma isteğine sesleniyordu. Buradan kaçması için etrafındaki herkesin İzava’dan önce alanı terk etmesi gerekiyordu, diğer insanların arkasından gitmeliydi. Bir kişi bile geride kalırsa aptal kadını görecekti.

Römorku çekip ayrılmaya yeltenen terzi, “Peki öyleyse,” dedi. “Dikkat edin o hâlde.” Terzi de telaşlıydı, yol boyunca römork bir şeylere çarparak ilerledi. Bu mahallede komşularını son görüşü olmuştu bu.

Kıyıya çarptıkça kayaları yıkayan dalgalarınki gibi bir ses geliyordu. Hava saldırısında darbe alan çatılardan uçuşan sayısız kırık parçalar gibi; durmak bilmeyen, kâh yükselip kâh alçalan sonsuz bir uğultu. Eski yol boyunca birer birer kaçışan firarilerin ayak sesleri de gittikçe uzaklaşıyordu. Uçaksavarların sesleri eski ahengini kaybetmişti. Adım seslerinin akışında tuhaf bir zindelik vardı. Dünyada kim bu tekinsiz sesin –duraklama ya da tonlama olmayan bu akışkan sesin– insan adımlarından kaynaklandığını hayal edebilirdi ki? Birçok farklı gürültü hem yeryüzünü hem de gökyüzünü kaplıyordu. Amerikan uçaklarından gelen patlama sesleri, uçaksavarlar, düşen bombalar, patlamalar, adım sesleri, çatılardan uçuşan cam kırıkları... Yine de, İzava’nın

yakın çevresi, kırmızı renge bürünmüş gökyüzü ve yeryüzü arasında ufak, sessiz bir alan oluşturmuştu. Esrarengiz sessizliğin ağırlığı ve can sıkıcı bir yalnızlık hissi İzava'nın dört bir yanını çevrelemişti.

“Otuz saniye daha... Sonrasında bir on saniye daha bekleyeyim.” Vücuduna bu emri veren kimdi, neden böyle bekletiyordu ki onu? İzava delireceğini hissetti. Birden ısırtap içinde, ağlayarak ve avazı çıktığı kadar bağırarak etrafına bakmadan kaçacak gibiydi.

Tam o anda yukarıdan bir şeylerin düşüş sesi kulaklarının içinde yankılandı. İzava, korku içinde kendini yere attı. Yukarıdan gelen ses birden kesildi, etrafını bir kez daha inanılmaz bir sessizlik çevreledi. “Vay be, ödüm patladı.” Yavaşça kalkıp göğsündeki ve diz kapaklarındaki tozları silkeledi. Kafasını kaldırdığında deli adamın evinin alevler içinde kaldığını gördü. Tuhaf bir sakinlikle, “Sonunda burası da yıkıldı demek...” diye düşündü. Sağında ve solunda bulunan evlerin, hatta tam önünde duran apartman dairelerinin bile yandığını fark etti. Koşturarak yaşadığı kulübeye girdi. Gardırobun kapağını hızlıca söktü (aslında menteşeleri çoktan gevşediği için büyük bir gürültüyle kendiliğinden düşmüştü). Yorganlarla birlikte aptal kadını kucaklayıp koşarak evden çıktı. Birkaç dakika çevresinde olup bitenleri görmedi. Sokağın çıkışına yakınlaştığında tekrar bir şeylerin düşme sesini duydu ve kendini yere attı. Ayağa kalktığında tütüncünün yanmakta olduğunu gördü. Tütüncünün karşısındaki evde bulunan butsudun da alevler içinde görünüyordu. Geri dönüp arkasına baktığında terzinin evinin de alevlere teslim olduğunu gördü. Demek ki kendi kulübesi de yanmaya başlamıştı.

Tüm mahalleyi alevler yutuyordu, etrafta yangından kaçmaya çalışan tek tük insan vardı. Kıvılcımlar delicesine etrafta uçuşuyorken İzava artık her şey için çok geç olduğunu fark etti. Kavşağa vardığında fazlasıyla kalabalık olduğunu gördü, tüm insanlar belirli bir yönde ilerliyor, yangının tam tersi istikamette koşturuyorlardı. Burası yol değildi artık; insanlar, valizleri ve çığlıkları ile dolu bir izdiham alanıydı. İnsanlar birbirilerini itiyor, çekiyor, üstlerinden geçmeye çalışıyor ve diğer insanlar tarafından sürükleniyordu. Düşen yangın bombalarının sesi duyulduğu an kendilerini yere atıp birden durakladılar. Bu insan sürüsü içinden birkaç kişi, yerdekileri ezerek ilerlemeye devam etti. Sürüdekilerin büyük bir çoğunluğunun yanında eşyaları, çocukları, eşleri, anne babaları vardı. Kendi gruplarındaki insanlara sesleniyor, oldukları yerde donakalıyor veya geri dönüyorlardı.

Alevler yolun her iki tarafına da yaklaşmıştı. İzava küçük bir kavşağa ulaştı. Burada da tüm kalabalık tek bir yönde ilerliyordu, yine alevlerden uzağa. Ancak İzava biliyordu ki o yönde ne açık alan ne de tarla vardı: Amerikan uçaklarından atılacak bir sonraki yangın bombası yolu kapatırsa, o yol insanları kesin ölüme götürecekti. Yolun iki tarafında da evler çoktan yanıp kül olmaya başlamıştı. Fakat alev içindeki binaları geçebilirlerse orada ufak bir dere görecektlerdi. Dere akıntısının birkaç yüz metre ilerisinde bir buğday tarlası vardı, İzava bunu biliyordu. Fakat bir kişi bile o yolu tercih etmeyince İzava da şüphelenmeye başlamıştı. Tam bu anda ileride, yaklaşık yüz metre ötede azgın yangına su döken bir kişi gördü. Dinmek bilmeyen yangına su döküyor

olsa da yürekli bir adam izlenimi vermiyordu. Yalnızca kova-
vası olan bir adamdı bu, oraya buraya su savuruyordu, bazen
boş boş duruyor bazen ise bir oraya bir buraya gidiyordu.
Hareketlerinde tuhaf bir miskinlik vardı, İzava adamın ak-
lını yitirmiş olabileceğini düşündü. “Her halükârda,” diye
düşündü İzava, “bir insan orada yanarak ölmeden durabilir.
Şansımı deneyeceğim.” Şans, bir parça şans ve bunu dene-
me kararlılığı – geriye kalan tek şey buydu.

Kavşakta su dolu bir çukur vardı, İzava yatağını çamurlu
suda ıslattı. Sonra kadını kendine doğru çekti ve her ikisi-
nin de bedenini çarşafı örterek birlikte yürüdükleri insan
kalabalığından ayrıldı. Ama alevlerle kaplı yola yaklaştık-
larında kadın içgüdüsel olarak durdu ve bir girdabın içi-
ne çekiliyormuşçasına bocalayarak insan seline doğru geri
dönmeye çalıştı.

“Aptal kadın!” Kadının ellerini tutup kendisine doğru
çekti, sarılırken fısıldayarak, “Oraya gidersen ölürsün,” dedi.
“Ölürsek birlikte öleceğiz. Korkma sakın. Ve sakın benim
yanımdan ayrılma. Yangını veya bombaları düşünme. Bizim
yolumuz bu önümüzdeki yol sadece, tamam mı? Bana sıkı-
ca sarıl ve yol boyunca yalnızca ileri bak. Anladın mı beni?”

Kadın hemen başıyla onayladı.

Çok çocuksu bir onaylamaydı bu, yine de İzava’nın duy-
gulanmasına yetmişti. Korkuyla dolu geçen bunca zaman-
dan sonra, sabah akşam bombalanmalara maruz kaldıktan
sonra kadın ilk defa kendi iradesiyle cevap vermiş, bir defa-
cık bile olsa sorusunu yanıtlamıştı. İzava, bu çaresizlik kar-
şısında çıldırabilirdi. İçinde bulunduğu o anda, kucakladığı
her şeye rağmen bir insan evladıydı, sarıldığı bu insana kar-

şı da kelimelerle anlatılamayacak derecede büyük bir gurur hissediyordu.

İkili, kızgın alevlerin arasından koşturdu. Kızgın bulutlarının arasından çıktıklarında yolun iki tarafını alev seli götürmeye devam ediyordu. Binalar iyice küle dönmüştü, dolayısıyla yangının şiddeti de yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Bulundukları yerde de çukurlar vardı. Çukurdaki suyla kadını tepeden tırnağa yıkadı, bir kez daha örtüyü suya daldırıp üzerine aldı. Yangında hasar görmüş eşyalar ve yatak döşekler oraya buraya saçılmıştı. Yerde iki kişinin cesetleri yatıyordu. Bu bedenler, kırklı yaşlarında bir kadın ve aynı yaşlarda bir erkeğe aitti.

İzava bir kez daha kadını omuzlarından tuttu ve alev denizinin içinden koşarak geçtiler. Sonunda dereye varmışlardı. Derenin iki ucunda bulunan fabrikalardan kızgın dumanlar yükseliyordu. İlerlemeleri mümkün değildi fakat geri dönmek de bulundukları yerde durmak da aynı derecede imkânsızdı. Tekrar baktığında derenin bulunduğu yerden aşağı inen bir merdiven olduğunu gördü. Kadını örtüyle sarmalayıp aşağı indirdi, kendisi de kadının arkasından koşturdu. İnsanlar üçerli beşerli gruplar hâlinde dereyi geçiyordu. Kadın bazen bilinçli olarak kendisini suyun altına sokuyordu. Öyle bir durumdaydılar ki yanındaki köpek bile olsa aynı şekilde kendini suya daldırmak zorunda kalırdı. Fakat o an İzava için yalnızca yepyeni, şirin mi şirin bir kadının doğumu, bu doğumun getirdiği tazelik hissi vardı, gözleri ardına kadar açık, kadının suya dalıp çıkmasını izliyordu.

Dere, alevlerin altından başlayıp karanlığın altından akı-

şına devam ediyordu. Alevlerin ısıltısı gökyüzünü aydınlat-
tığı için tam anlamıyla bir karanlıktan söz edilemezdi fakat
hâlâ hayatta olduğu için ikinci kez gördüğü bu yarı karanlık,
İzava'nın için bir boşluk hissiyle dolduruyordu: Tanımlana-
maz bir yorgunluktan, sonsuz bir hiçlik düşüncesinden do-
ğan bir boşluktu bu. Yüreğinin derinliklerinde ufak bir rahat-
lık hissi de vardı ki bu rahatlık İzava için hem anlamsız hem
de önemsizdi. Her şey anlamsızdı. Derenin kaynağına gel-
diklerinde buğday tarlasını gördüler. Üç yanı tepelik alanlarla
çevrelenmiş genişçe bir araziydi, arazinin ortasından tepelik
alanı ortadan ayıran bir araba yolu geçiyordu. Tepelerdeki
evler alevler içindeydi. Buğday tarlasının etrafındaki binalar,
fabrikalar, Budist tapınakları... Her biri yanıyor. Yangın-
lardan çıkan alevlerin her biri farklı renkteydi: beyaz, kırmı-
zı, turuncu, mavi gibi her renkten ve tondan örnekler vardı.
Aniden rüzgâr kükreyerek esmeye başladı, rüzgârın dereden
etrafa sıçrattığı su damlaları sis bulutu hâlinde etrafa yayıldı.

İnsan kalabalığı dolanarak araba yolundan gitmeye de-
vam ediyordu. Buğday tarlasında dinlenen yalnızca birkaç
yüz insan vardı, sayıları araba yolundan giden insan kala-
balığının yanında bir hiçti. Buğday tarlasının ilerisinde ça-
lılıklarla kaplı bir dağlık alan vardı. Dağlık alandaki koru-
lukta henüz kimse yoktu. İzava ve aptal kadın bir ağacın
altına yataklarını serip yattılar. Dağlardan tekinin eteğinde,
buğday tarlasının köşesinde bir ev yanıyor, sayısız insan su
dökerek bu yangını söndürmeye uğraşıyordu. Evin arkasın-
da bir su kuyusu vardı, adamın biri su pompasına basıp su
içiyordu. Yaşlı genç, kadın erkek yaklaşık 20 kişi adamın su
içtiğini görerek buğday tarlasının dört bir yanından su ku-

yusunun etrafında toplandı. Sırayla su pompasına bastırıp su içtiler. Ardından yanmakta olan evin etrafında sıralanıp ellerini uzatarak ısınmaya çalıştılar. Etrafa yanan parçalar savruldukça geri çekiliyor, duman bulutlarıyla karşılaştıklarında kafalarını çeviriyorlardı. Aralarından bir kişi bile yangını söndürmeye uğraşmamıştı.

Kadın, “Uykum var,” dedi. “Yorulдум, ayaklarım acıyor, gözlerim bile ağrıyor...” diyerek yakındı fakat asıl derdi uykulu olmasıydı. İzava, “Hadi uyu,” diyerek kadını yatağa yatırdı ve kendisi de bir sigara yaktı. Kaçınıcı sigarasını içtiğini bilmiyordu, tam bu sırada uzaklardan bir ses duyuldu, tehlike geçti sinyaliydi bu. Kalabalık bir grup insan buğday tarlası boyunca yürüyüp insanlara tehlikenin geçtiği haberi verdi. Her birinin sesi birbirine karıştığından çıkan ses insan sesine benzemiyordu. Bildiri yapıldı: “Kamata Polis İstasyonu civarında yaşayan herkes, yangından hasarsız çıkan Yaguçi İlkokulu’nun orada toplansın.” İnsanlar tarlanın bayırlık kısmından birer birer iniyor, araba yolundan yürüyordu. Yol yine insanla dolmuştu. Fakat İzava hareket etmiyordu. Bir polis memuru önüne dikildi.

“Bu kadına bir şey mi oldu? Yaralı mı yoksa?” diye sordu.

“Hayır efendim, yorgun olduğu için uyuyor.”

“Yaguçi İlkokulu’nun yolunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, efendim, dinlendikten sonra yola koyulacağız.”

Polis memuru, “Kendine gel, evlat. Koyverme hemen kendini,” dedi ve yanlarından ayrıldı. Polis memurunun silueti uzaklaşıyordu. Koruluğun içinde yalnızca iki kişi kalmıştı. İki kişi... Fakat aptal kadın yalnızca bir et torbası değil miydi? Kadın horul horul uyuyordu. Diğer insanlar ise

sıra hâlinde yangından geriye kalan toz dumanları arasında yürüyordu. Orada bulunan insanların her biri evlerini kaybetmişti, evsiz, yersiz yurtsuz bir topluluktular. Uyuma fikri akıllarından bile geçmiyordu. Böyle bir durumda yalnızca ölmüş insanlar ve yanındaki kadın yatabilirdi. Ölmüşler bir daha gözlerini açamayacaktı. Fakat bu kadın eninde sonunda uyanacaktı ve gerçek şuydu ki yeni bir güne uyanması bu et torbasına hiçbir şey katmayacaktı.

Kadın hafif hafif horluyordu. İzava şimdiye kadar kadını böyle horlarken duyduğunu hiç hatırlamıyordu. Horultusu, bir domuzcuğun çıkardığı ciyaklama sesini andırıyordu. Kadının gerçekten de bütün varlığıyla bir domuza benzediğini düşündü birden. Bunun üzerine aklına, çocukluğundan kalma ufak tefek anılar geldi. On kişilik bir velet grubu, liderlerinin emriyle ufak bir domuzu kovalıyorlardı. Hayvanı köşeye sıkıştırdıklarında liderlik yapan çocuk bir çakı çıkarıp domuzcuğun uyluğunu kesmişti. Fakat domuzun suratında acı çektiğine dair bir ifade yoktu, çıkardığı ses de öyle pek yüksek değildi. Kıçından bir parçanın kesildiğinden habersiz koşup kaçmıştı sadece. İzava aklında aptal kadının olduğu senaryolar kurdu: Amerikan silahlı kuvvetleri yaklaşıyor. Ağır topçu mermilerinin gümbürtüleri duyuluyor, beton binaların parçaları havalarda uçuşuyor. Kadın ve İzava beraber Amerikan savaş uçakları saldırırken kaçıyor; toz bulutları, bina yıkıntıları ve çukurlar arasından koşuşturuyorlar. Yıkılmış beton binaların gölgesinde, adamın teki bir kadını sıkıca tutuyor. Kadını altına alıyor, cinsel ilişkilerinin ortasında kadının kalçasını tutuyor ve etini oburca yiyor. Kadının kalçalarındaki etler yavaş yavaş azalıyor an-

cak kadın zevkle o kadar meşgul oluyor ki arkadan gelen saldırıları fark etmiyor bile.

Şafak vakti geldikçe etraf da soğumuştı. İzava kışlık montunu ve sıcak tutan ceketini giydiği hâlde dışarısı dayanılmaz derecede soğuk geliyordu ona. Buğday tarlasının aşağısında kalan kısımlar yanmaya devam ediyordu. İzava yanan alana kadar gidip ısınmak istediye de kadının uyan-
dığında telaşlanacağını düşündü ve harekete geçemedi. Nedendir bilmiyordu, birden kadının uyanması fikri dahi katlanılmaz gelmişti.

Uyuyan kadını orada bırakıp gitmeyi düşündü. Fakat bu da oldukça can sıkıcıydı. İnsanlar bir şeyleri çöpe atmak isterse –bu şey müsvedde kağıtlar dahi olabilir–, belirlenen o şeyleri geride bırakacak gücü ve kararlılığı kendisinde barındırıyor demektir. Fakat İzava’da bu kadını geride bırakacak güç veya kararlılık bulunmuyordu. Kadına karşı en ufak bir sevgi veya bağlılık beslemiyor ama kadını geride bırakmayı da istemiyordu. Geleceğe dair yaşama isteğini artıracak hiçbir umudu yoktu. Hemen şimdi kadından kurtulsa bile nereye gidecekti? Nerede bir umut bulacaktı? Hangi amaçla yaşıyordu? Kalabileceği bir ev var mıydı? Başını sokacağı bir delik, uyuyacağı bir yer var mıydı artık? Bu soruların yanıtını bilmiyordu. Amerikalılar karaya çıkacak, göklerde ve yerde her türlü yıkım yaşanacak; savaşın yıkıcılığının yaydığı devasa *sevgi* her şeyi tarafsızca yargılayacaktı. Artık düşünmeye bile gerek yoktu.

İzava kararını verdi. Şafak söktüğünde kadını uyandıracaktı, enkaz alanına bakmadan yola çıkacaklar ve mümkün olduğunda uzak bir tren istasyonuna giderek dinlenecek bir

yer arayacaklardı. Acaba trenler veya tramvaylar ne zaman tekrar faaliyete geçecekti? Gökyüzünün açık olup olmayacağını, güneşin kendisinin ve yanında yatan domuzun sırtına vurup vurmayacağını merak etti.

Çünkü çok soğuk bir sabahtı.

“Ama o ağaçların altından insanları çıkarınca geriye nasıl ürkütücü, nasıl korkutucu bir manzara kalıyor bir bilseniz!”

Ango Sakaguçi, İkinci Dünya Savaşı sonrası Japonya'sının ruh hâlini ve ülkedeki kimlik bunalımını en iyi yansıtan yazarlardan biri. Osamu Dazai ve Sakunosuke Oda'yla birlikte edebiyatın serseri tarafını temsil eden *Buraiha* edebiyat topluluğunun en önemli isimlerinden olan Sakaguçi, *Kiraz Çiçeklerinin Altında*'da korku, travma ve ölümle yüklü iki uzun öykü anlatıyor.

Kitaba adını veren ilk öyküde âşık olduğu kadın için kente taşınan yabani bir haydut medeni yaşama ayak uyduramaz ve seri cinayetler işlemeye başlar. Haydudun korktuğu tek şey ise kiraz çiçekleriyle dolu ıssız bir koruluktur. İkinci öykü “Aptal” da Amerikan hava saldırıları yaşadığı mahalleye yaklaşan İzava bir sabah uyandığında dolabına saklanmış bir kadın bulur. İzava kadını hem bombardımandan hem de yaşadığı trajik hayattan kurtarmak zorundadır.

Japon
Klasikleri 32

www.ithaki.com.tr

9 786052 652275

www.ithakiyayinlari

www.ithakiyayin grubu.com